



sport revue

De sporthistorie van Belsele, Nieuwkerken, Sinaai en Sint-Niklaas
 Nr. 11 - december 2005



Stad ST-NIKLAAS
6^{de} GROOTE PRIJS ST-
150 KM. VOOR BEROEPSRE
 ingericht door Stadsbelangen met medewerking van
 Sigareten «Belga», Klakken «City Sport» en de Da
 «Sportwereld»

OP MAANDAG

ROBERT LUYCKX
 RICHARD UYTENDAELE
 ALEX

Geld 10.000 FR. f
 Aan de afsluiting van 2004 is te geroepen werd
 150 KM VOOR BEROEPSRE
 WAARDE 5.000 FR. WA

2 AUGUSTUS 193

ROOKT BELGA

Verplichting langs de baan door het «Vlaamsche Rook»



IN DIT NUMMER VAN SPORTREVUE

- Inhoud – redactie – abonnementsvoorwaarden	p. 469
- Atletiek. Deel 6: AC Waasland verhuist naar De Ster Steve Wante	p. 470
- Sint-Niklase Volleybalclub met eigen spelers naar de top Etienne De Meester	p. 476
- Koninklijke Stadsbelangen schreef wielergeschiedenis Alfons Smet	p. 479
- Landelijke rijverenigingen in Sint-Niklaas Luc Van Royen	p. 484
- Budokwai al 27 jaar aan de slag in Belsele Twan Vereecken en Johan Heirbaut	p.490
- De Mintons, meer dan een pluimpje slaan Marc Maertens	p. 494
- VC A.T.B., pionier van de volleybalsport Herman Dobbelaere	p. 496
- Volleybalclub Sinda speelde in de jaren tachtig met drie seniorenploegen Etienne De Meester	p. 499
- De velodrooms van Sint-Niklaas Alfons Smet en Steve Wante	p. 503
- Het korte maar opgemerkte leven van F. C. Rapid Belsele Julien Ghesquière	p. 507
- Twee vormen van hondensport in Nieuwkerken Daniël Grumiau	p. 509
- Heropbloei van de duivensport na WO II Etienne De Meester	p. 511
- Duivenmaatschappijen in Nieuwkerken Daniël Grumiau	p. 513
- Koninklijke liggende wipmaatschappij Willem Tell uit Sinaai bestaat niet meer Etienne De Meester	p. 514
- Reactie(tje)	p. 516

REDACTIE

Redactie

Vaste medewerkers: Etienne De Meester, Daniël Grumiau, Alfons Smet, Luc Van Royen, Steve Wante. Eindredactie: André Van Landeghem en Johan Heirbaut.

Redactieadres

Stedelijke sportdienst, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas. Tel.: 03.760.91.71.
Fax.: 03.766.08.82. - E-mail: sport@sint-niklaas.be

Abonnementsvoorwaarden

De abonnementsprijs voor twee nummers per jaargang bedraagt 6 EUR.
Je kan storten op rekeningnummer 068-2095520-56 van de Stedelijke Sportraad, stadhuis, 9100 Sint-Niklaas met de vermelding "Sportrevue" van de jaargang...
Het laatste nummer (nummer 12) verschijnt in juni 2006.

Losse verkoop

Losse nummers zijn te koop - zolang de voorraad strekt - aan de prijs van 4 EUR per stuk.

ATLETIEK, DEEL 6: AC WAASLAND VERHUIST NAAR DE STER

Steve WANTE

Na jarenlang discussiëren en talloze vergaderingen met het stadsbestuur kwam de langverwachte en noodzakelijke nieuwe piste er dan eindelijk. Het zou een volwaardige piste worden in kunststof met 8 banen en voorzien van alle nodige faciliteiten. Atletiekclub Waasland (ACW) zou zelf instaan voor de bouw van een clubhuis met kantine. Op 17 september 1994 werd de nieuwe infrastructuur in het recreatiepark De Ster plechtig geopend; een mijlpaal in de geschiedenis van ACW. Het stadion werd genoemd naar wijlen clubsecretaris en sportraadvoorzitter, Gerard Bontinck. Schepen van sport, Urbain Vercauteren en coördinerend bestuurslid Rudy Verlaeckt zagen dat het goed was.

1995 – Tijdens het crosseizoen ontpopte Sylvie Mulle zich tot nieuwe ster. Erwin Naessens won de Klaverloop te Belsele.

Scholier Bart Pauwels zette zijn opmars verder. Hij werd indoorkampioen kogelstoten en meerkamp, met telkens een nieuw Belgisch record. Ook in open lucht verging het hem goed: kampioen kogelstoten en brons in de meerkamp. Later in het seizoen 'kogelde' hij 17.49 m ver, opnieuw een Belgisch record. Hij nam deel aan de Olympische Jeugdspelen in Bath (Eng).

De Belgische zaalkampioenschappen alle categorieën kleurden zilver voor ACW. Vier atleten eindigden op de 2^{de} plaats: Nancy Callaerts (60 m) na Kim Gevaert, Elke

Bogemans (200 m.), Erik Wijmeersch (200 m) na Patrick Stevens en Gert Raets (400 m). In de interland Ierland – België – Schotland in zaal te Nenagh won Wijmeersch de 200 m. Op de indoor-wereldkampioenschappen bereikte hij op de 200 m de halve finales. De damesploeg promoveerde naar 2^{de} afdeling.

De nationale kampioenschappen open lucht leverden goud voor scholier Pieter De Baets (200 m steeple), junior Filip Faems (110 m horden) en junior Elke Bogemans (400m). Zilver was er voor Erik Wymeersch (200m), Filip Faems (400 m horden), Nancy Callaerts (100 m) en Elke Bogemans (200 m alle categorieën). In de Westathletic Cup te Kevelaar (NI), waaraan 6 landen deelnamen, was Wymeersch de sterkste op de 200 m, terwijl Elke Bogemans hetzelfde deed op diezelfde afstand tijdens de match voor beloften te Utrecht (NI) tussen Nederland, Wales en België.

Voor ACW sloot het jaar af in schoonheid. Erik Wymeersch ontving op het stadhuis de Trofee voor Sportprestatie.

1996 – Dit jaar zou hét jaar van sprinter Erik Wymeersch worden. Op 10 maart schreef hij geschiedenis door in Stockholm Europees indoorkampioen te worden op zijn favoriete afstand, de 200 meter! Eerder was hij op diezelfde discipline al nationaal kampioen geworden te Liévin (F) en zou hij hetzelfde



16 september 1994. De nieuwe piste aan De Ster wordt ingelopen.

herhalen op de outdoorkampioenschappen. Het Belgisch record op de ongewone afstand van 300 m moest er ook aan geloven. Op de Olympische Spelen in Atlanta bereikte hij de kwart finales op zowel de 100, als de 200 m. Niet verwonderlijk dat hij voor het tweede jaar op rij de stedelijke Trofee voor Sportprestatie in de wacht sleepte.

De mannenploeg van ACW steeg naar 1^{ste} nationale. Met haar zeven Belgische en één Europees kampioen kon zij zich terecht de sterkste club van St-Niklaas noemen.

Ook de dames presteerden goed. Het ACW-kwartet met Nancy Callaerts, Kristien De Wilde, Dominique De Witte en Elke Bogemans wonnen de 4 x 200 m in zaal. Op het WK veldlopen in Zuid-Afrika eindigde Helen Van Lysebetten als 2^{de} Belgische.

De jeugdkampioenschappen leverden eveneens mooie zeges. Junior Elke Bogemans won de 400 m, Filip Faems de 110 m horden, Bart Pauwels het kogelstoten en scholier Jan De Rauw het verspringen.

Helen Van Lysebetten en Tom Foubert namen deel aan de Europese kampioenschappen veldlopen voor junioren te Monceau sur Sambre en Filip Faems trok naar het WK voor junioren in Sydney.

ACW begon dat jaar met een joggersafdeling.

1997 – Erik Wymeersch ging door op zijn elan tijdens het indoorseizoen. Te Gent evenaarde hij met 20.66 sec. het 200 m - record van Patrick Stevens. Samen met Filip Faems,

Gert Raets en Hans Van Buynder verbrak hij het record over de 4x200 m en op het WK te Bercy (F) haalde hij de kwart finale 200 m. Op 1 mei kroonde Filip Faems zich tot universitair kampioen op de 400 m horden.

De damesploeg won de interclubwedstrijd en promoveerde naar 1^{ste} nationale.

Op 19 mei te Oordegem werd Wymeersch met 32.52 sec. Belgisch recordhouder op de 300 m.

De Beneluxkampioenschappen voor beloften vonden plaats in Sint-Niklaas op 25 mei. Filip Faems behaalde goud en Sofie Mora zilver; beiden op de 400 m horden. Helen Van Lysebetten en Tim Pauwels grepen brons op de 800 m. Helen klokte ook de snelste seizoentijd op de 800 m af en tijdens de 'Memorial Van Damme' deze van de 1.000 m.

Op de Belgische kampioenschappen was er vuurwerk tijdens de 100 m finale dames. Na een bikkelharde strijd met Kim Gevaert wist VAL-kampioene Nancy Callaerts de zege te halen. Elke Bogemans werd er 3^{de} op de 400 m horden. Ook de heren speelden mee in het stuk. Wymeersch werd 200 m-kampioen, Faems 2^{de} op 400 m horden, Hans Van Buynder 3^{de} op 200 m en Björn Verbeke eveneens 3^{de} op 400 m.

Filip Faems nam deel aan de Europese kampioenschappen voor beloften te Turku (Finland) en op de wereldkampioenschappen te Athene stootte Wymeersch tweemaal door naar de kwart finales (100 - en 200 m).



Stockholm, 10 maart 1996. Erik Wymeersch (links) klopt met één honderdste de Griek Alexios Alexopoulos en wordt Europees indoorkampioen 200 m.

Dat ACW op dat ogenblik de sterkste spursclub was van het land werd bewezen door zowel de 4x100 m-titel als die van de 4x200 m binnen te halen. ACW telde in haar rangen vijf atleten die onder de 50 sec. doken op de 400 m. Te Rennes (F) tijdens de Europacup voor clubs aflossingen schitterde het ACW-team met een 3^{de} plaats op de 4x100 m en met een knappe zege op de 4x200 m!

1998 – De interclubkampioenschappen mannen werd een ramp voor ACW. In de laatste proef, de 4x400 m, moest het team enkel vooraan eindigen om te promoveren naar nationale ereafdeling. Ze wonnen deze met enorme voorsprong. Nadien bleek dat een van de atleten een stap achteruit had gezet vooraleer de stok aan te nemen en zo uit zijn afloszone was getreden. Alhoewel dit zeker geen voordeel had gegeven, werd de ploeg toch gediskwalificeerd.

De indoorkampioenschappen van de Vlaamse Atletiekliga (VAL) leverden zilver op voor Callaerts (60 m) en brons voor Bogemans (200 m). Bij de mannen was er goud voor Erik Wymeersch (200 m), zilver voor Filip Faems (200 m) en voor Björn Verbeke (400 m), brons voor Filip Faems (60 m) en voor Bart Pauwels (kogel).

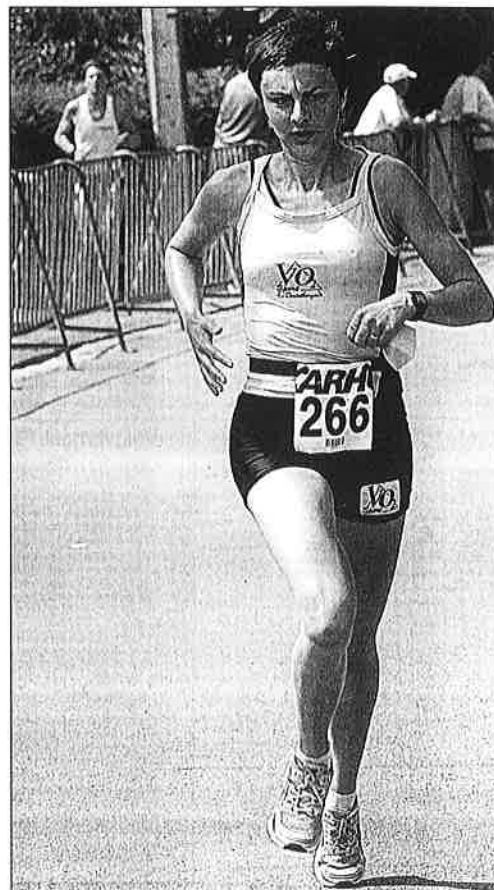
Op de nationale indoorkamp, waaraan ook buitenlandse atleten deelnemen, eindigde Nancy Callaerts 3^{de} op de 60 m, Erik Wymeersch werd 'slechts' 2^{de} op de 60 m na een Zweed. In de 200 m finishte Björn Verbeke als 2^{de} en Filip Faems als 3^{de}. De 4x200 m-ploeg wist een zilveren plak te pakken.

In open lucht deden de sprinters het opnieuw uitstekend. Erik Wymeersch eindigde 3^{de} op de 200 m tijdens de Europabekerwedstrijd te Malmö (Zweden).

In de open kampioenschappen van Vlaanderen mocht de club drie kampioenen vieren: Wymeersch (100 m) - alhoewel 2^{de} na een Nigeriaan -, Hans Van Buynder (200 m) en Filip Faems (400 m). Een 2^{de} plaats was er voor Nancy Callaerts (100 m) na Kim Gevaert en voor Elke Bogemans (400 m). Pieter Debaets werd 3^{de} bij het hoogspringen. Op een meeting in Tessenderlo dook Filip Faems voor de eerste maal onder de 51 sec. op de 400 m. Tijd: 50.48.

Wymeersch was opnieuw België's beste op de 100 en de 200 m outdoor. Filip Faems greep zilver op de 400 m horden, brons was er voor Hans Van Buynder op de 400 m.

De aflossingkampioenschappen leverden weerom een pak medailles op. De vrouwen wonnen de 4x100 en de 4x200 m terwijl de mannen zilver op de 4x100 m en goud op de 4x200 m pakten. Dit laatste in een nieuw nationaal record.



Afstandsluopster Sylvie Mulle

Een lichtpuntje toch bij de afstandslopers. Saskia De Plukker won de 10 Engelse mijl te Olen en de halve marathon te Gentbrugge.

1999 - Sprintster Katleen De Caluwé kwam over naar ACW. De club deed daarmee een fantastische aanwinst. Reeds op de indoorkampioenschappen werd dit duidelijk. Nancy Callaerts en Katleen werden op de 60 m respectievelijk 1 en 2. Katleen won ook zilver op de 400 m.

Erik Wymeersch moest op de 100 en de 200 m enkel Patrick Stevens voor zich dulden, maar was wel de beste over de 300 m, vlak voor clubgenoot Hans Van Buynder. Opnieuw was de ploeg van ACW de beste op de 4x200 m.

Tijdens de Europacup-wedstrijd op 5 en 6 juni te Lahti (Finland) waren drie clubgenoten van de partij: Katleen De Caluwé, Elke Bogemans en Erik Wymeersch. Deze laatste vestigde met de nationale 4x100 m mannenploeg een nieuw Belgisch record.

Zeven medailles werden door ACW-ers gewonnen op de Belgische kampioenschappen: goud voor Erik Wymeersch (200 m), zilver voor Filip Faems, Elke Bogemans (400 m), Katleen De Caluwé (100 m), brons voor Nancy Callaerts (100 m), Katleen De Caluwé (200 m) en Bart Pauwels (kogel).



Helen Van Lysebetten

Oude leeuw Bertrand De Decker lukte nog de 2^{de} beste prestatie in het discuswerpen veteranen + 50j en Theo Lutz werd kampioen van Vlaanderen speerwerpen 50-plus. Op de Memorial Van Damme won de dames-estafetteploeg van ACW de 4x100 m (Dominique De Witte, Katleen, Elke en Nancy). Enkele weken later, op 19 september in Brugge, behaalden zij de nationale titel op de 4x100 en op de 4x200 m.

2000 – Helen Van Lysebetten werd 3^{de} op de Belgische kampioenschappen korte cross en universitair kampioene 1500 m indoor.

Op 21 januari opende de nieuwe Topsportthall Vlaanderen te Gent. Twee dagen later reeds vonden de VAL- kampioenschappen er plaats. Elke Bogemans (400 m) en Erik Wymeersch (200 m) wonnen goud. De nationale indoorkampioenschappen leverden drie individuele medailles op: goud voor Wymeersch (200 m), zilver voor Katleen De Caluwé (60m) en brons voor Elke Bogemans (400 m). Ook de mannen 4x200 m toonden zich de sterksten. Outdoor greep Katleen het goud op de 200 m en zilver op de 100 m. De 4x200 m-herenploeg met Michiel Willaert, Gaspar Bosteels, Sam Foubert en Hans Van Buynder bevestigde haar suprematie door de kampioenstitel binnen te halen. De 4x200 m-vrouwenploeg van ACW, de sterkste nochtans van het land, werd tijdens de kampioenschappen gedisqualificeerd. De 4x100 m-damesploeg haalde wel zilver.

Elke Bogemans tot slot presteerde sterk op de Europabeker te Kaunas (Litouwen). Zij

eindigde zowel op 400 m horden als in de estafetteploeg 4 x 400 m tweede.

ACW sloot dit millenniumjaar af met de stedelijke Trofee voor Sportprestatie die aan Katleen De Caluwé werd toegekend.

2001 – 4 april werd een dag van rouw voor ACW. Totaal onverwacht overleed Hugo De Potter, voorzitter van de club. Hij was tot voorzitter verkozen op 21 december 1973 en oefende deze functie gedurende meer dan 27 jaar uit. Van bij het begin kreeg hij moeilijke problemen op te lossen. De onderafdeling Beveren ging zijn eigen weg en verder was men aan de noodzakelijke vervanging toe van de verouderde atletiekinfrastructuur aan de Witte Molen. Al deze factoren waren nefast voor de club. Langzamerhand bouwde Hugo met zijn bestuur aan de heropstanding. Vanuit de landelijke afdeling, waar de club was beland, klommen zowel de dames als de heren op tot de allerhoogste afdeling. Hugo was altijd beschikbaar. Zijn verdwijning betekende een groot verlies voor de club.

Atleet Erik Wymeersch verliet eveneens de club door zijn overgang naar Racing Gent. Tijdens de indoorkampioenschappen van Vlaanderen won Gaspar Bosteels de 400 m. Katleen en Nancy werden respectievelijk 2 en 3 op de 60 m, een prestatie die zij later herhaalden op de nationale indoorkamp, telkens na de ongenaakbare Kim Gevaert. Ook Bart Pauwels (kogel) haalde Vlaams brons. Wouter en Sam Foubert, Cederick Schelfaut en Michiel Willaert sprintten zich naar de 4x200 m - titel.

An De Meersman (400 m) en Emmanuel Audenaert (polsstok) werden universitair kampioen indoor.

Op 24 maart organiseerde ACW samen met AV Lokeren de indoorsluitingsmeeting te Gent. Een overrompeling van atleten uit Nederland maakte deze meeting tot de best bezette van het ganse indoorseizoen. De opmerkelijkste prestatie kwam er van de kersverse veterane Kristien Bogemans, die een nieuw Belgisch record 400 m in haar categorie (35+) liep. Zus Elke gaf het tempo aan tijdens de eerste 200 m en Kristien maakte het af in 60.46 sec.

De interclubkampioenschappen luidden het zomerseizoen in. De dames promoveerden naar ereafdeling. Bij de heren werd het een uiterst spannende wedstrijd waarbij vier clubs tot voor de laatste proef kans maakten op promotie. De Waaslanders wonnen de afsluitende 4x400 m en haalden de promotie naar ereafdeling binnen.

Op de Vlaamse kampioenschappen won Helen Van Lysebetten de 1500 m. Nancy Callaerts werd 2^{de} op de 100 m en versloeg daarbij Katleen De Caluwé, een scenario dat zich later zou herhalen op de nationale kamp.

Sylvie Mulle pakte brons op de 5000 m. Bij de mannen was enkel Bart Pauwels goed voor tweemaal brons (kogel en speer).

Helen Van Lysebetten (800 m) en Filip Faems (400 m horden) maakten deel uit van de Belgische ploeg tijdens de Europabeker te Genève (Zwitserland).

Op 15 juli vonden de wereldkampioenschappen atletiek voor veteranen plaats te Brisbane (Australië). Clubtrainer polsstok Leo Sterckx haalde er zilver in die proef voor 60-plussers.

Tijdens het WK in augustus te Edmonton (Canada) maakten Nancy Callaerts en Katleen De Caluwé deel uit van de 4x100 m-ploeg, die een nieuw Belgisch record liep in 44.10 sec. Op 27 augustus bereikte Katleen de halve finale op de 100 m tijdens de 21^{ste} Universiade te Peking (China).

Leen De Meersman werd Belgisch jeugdkampioene hamerslingeren en pakte brons bij het kogelstoten.

2002 – ACW verkoos Rudy Verlaeckt tot haar nieuwe voorzitter.

Helen Van Lysebetten greep het zilver op het BK veldlopen.

De indoorwedstrijden leverden nieuwe medailles op voor Katleen De Caluwé (60 en 200 m). Ze nam ook deel aan het EK te Wenen waar ze net uitgeschakeld werd voor de finale. Kristien Bogemans verbeterde

tweemaal haar eigen Belgisch record 400 m in de categorie 35-plus en bracht het op 59.17 sec. Helen Van Lysebetten eindigde 2^{de} op de 1500 m. De 4x200m-herenploeg bevestigde haar superioriteit door met Cedric Schelfaut, Filip Faems, Sam Foubert en Michiel Willaert opnieuw kampioen te worden.

Outdoor dan. Zowel de dames als de herenploeg hielden stand in ereafdeling. Op de openingswedstrijd van de Flanders Cup versloeg Nancy Callaerts met 4 honderdsten Katleen De Caluwé op de 100 m. Op het BK werd ze 2^{de} na Gevaert en liet opnieuw Katleen achter zich.

Op het EK te München eindigde de Belgische 4x100 m-damesploeg met daarbij Callaerts en De Caluwé, 4^{de} in een nieuwe Belgische besttijd. Deze prachtprestatie zou hen samen de Trofee voor Sportprestatie van de stad Sint-Niklaas bezorgen. Het BK-estafette leverde opnieuw goud op voor de 4x200 m-herenploeg.

Op 22 december overleed ereburgemeester Paul De Vidts, voorzitter van ACW van 1949 tot 1972.

2003 – Op de VAL-kamp indoor versloeg Nancy clubgenote Katleen met 1 honderste en werd Vlaams kampioene op de 60 m. De herenploeg 4x200 m verlengde haar kampioenstitel. Het BK indoor leverde zilver op voor Katleen (60 m) en voor Gaspar Bosteels (400 m).

Sylvie Mulle won de 'Congoloop' te Beveren. Op 4 oktober nam ze deel aan het WK halve marathon in het Portugese Villamoura, waar ze als 2^{de} Belgische eindigde.

Door het wegvallen van enkele van haar beste pionnen verloor de herenploeg in de interclubkampioenschappen tientallen punten en zakte uit de nationale ereafdeling. Plusveertiger Dirk Nicque vestigde te Le Tou-



Kevin Rans
[Foto: Nadia VER]

Polsstokspringer Kevin Rans, laatste topanwinst van AC Waasland



Beloofte Kevin Van Waes

quet (F) een nieuw Belgisch record over de 5.000 m snelwandelen. Op het BK in open lucht kon enkel Katleen medailles halen: zilver op de 200 m en brons op de 100 m. Ze maakte ook deel uit van de nationale 4x100 m ploeg, die de finale bereikte op het WK te Parijs. Nancy Callaerts was 1^{ste} reserve.

Op het einde van het seizoen werd Leen De Meersman nog Belgisch kampioene hamerslingeren voor junioren en beloften. Tijdens het BK voor veteranen werden Serge Beckers (110 mh + 40 j) en Peter Van Gavere (polsstok + 45 j) kampioen.

2004 - Katleen De Caluwé verliet de club, opnieuw een aderlating voor ACW.

Sylvie Mulle van haar kant zette haar zege-reeks verder tijdens het crossseizoen en liep aan kop van het Flanders Wegcircuit. Ze won opnieuw de 'Congoloop' te Beveren. Lieselotte Verhagen won er in de juniorklasse.

ACW zakke uit de ereafdeling van de VAL.

Hoopgevend klonken toch bij de jeugd. Cadet Kevin Van Waes werd immers Belgisch kampioen en recordhouder in de meerkamp, zowel indoor als outdoor.

Nathalie Van Royen won de internationale veldloop te Tilburg (NL).

Bij de verkiezing van de stedelijke Prijs voor Sportverdienste diende ACW de kandidatuur in van "mister atletiek" Steve Wante. De sportraad had slechts één stembeurt nodig om Steve aan te duiden.

2005 - Op 18 februari overleed Jef Moerloos, één van de grote steunpilaren van

de club. Hij was actief van 1954 tot 1993 en verzamelde maar liefst 22 medailles op nationale kampioenschappen.

Na het minder goede jaar 2004 moest dit een jaar worden van heropstanding. De club telde nu meer dan 400 aangeslotenen. Het renpaard Erik Wymeersch keerde terug naar zijn oude stal en topatleet Kevin Rans (polsstok) sloot zich aan. Beiden werden VAL- en nationaal kampioen indoor. Ook Nancy Callaerts was Vlaanderens beste. Zijn sprong over 5,62 m leverde Kevin Rans een ticket voor het EK in Madrid op. De pas aangesloten sprintster Hanna Mariën werd Belgisch kampioene 200 m indoor. Ook de damesploeg 4x200 m werd nationaal kampioen en de herenploeg eindigde 2^{de}.

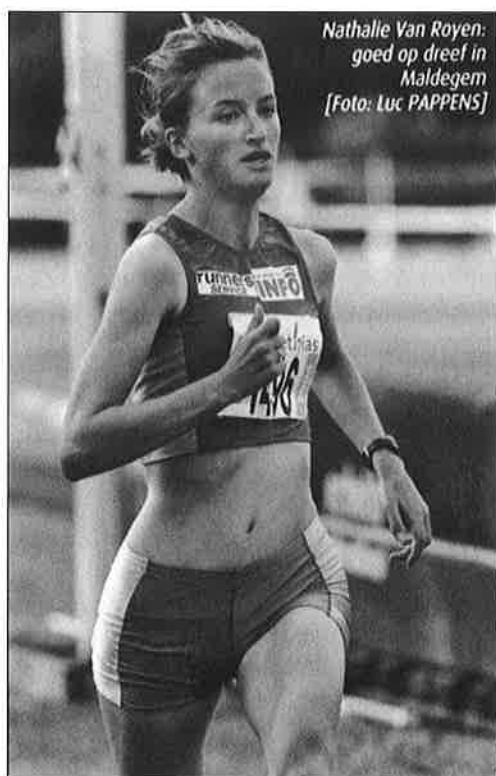
Het herenteam slaagde in een come back naar ereafdeling interclub VAL. Op het EK indoor voor veteranen te Eskilstuna (Zweden) eindigde Serge Beckers 3^{de} op de 60 m horden bij de 40-plussers. Later, op het WK outdoor te San Sebastian (Spanje), finishte hij knap 4^{de}.

Kevin Rans kroonde zich tot kampioen van België polsstokspringen in open lucht en ging zijn kans op wedstrijden te Luxemburg, Uden (NL), Erfurt (D), Milaan (It) en Villeneuve D'Ascq (F). Hij plaatste zich ook voor de Europabekerwedstrijd te Leiria (Port) en het WK te Helsinki (Fin), waar hij de finale sprong.

Te Lignano (It) liep Nathalie Van Royen de 3000 m op het Europees Jeugd Olympisch Festival. Dirk Nicque verwierf de titel op de gezamenlijke Nederlandse en Belgische kampioenschappen 50 km snelwandelen in Tilburg.

Na twee minder gelukkige jaren zit de club opnieuw in de lift. De jeugd begint stilaan de oude garde te verdringen en de jeugdtrainers mogen fier zijn over de prestaties van hun jong talent. Met namen zoals Kevin Van Waes (veelvoudig kampioen), Nathalie Van Royen en Valerie Van Bogaert als uitschieters ziet de toekomst er rooskleurig uit.

Met speciale dank aan Eddy 'Bill' Verdonck, de man die het archief van ACW bijhoudt.



Nathalie Van Royen:
goed op dreef in
Maldegem
[Foto: Luc PAPPENS]

Nathalie Van Royen

SINT-NIKLASE VOLLEYBALCLUB MET EIGEN SPELERS NAAR DE TOP

Etienne DE MEESTER

Ontstaan uit de politiesport

Nadat de voetbalploeg Politiesport was opgedoekt wegens gebrek aan nieuw bloed, ijverde Oscar Vael, voorheen sterspeler bij volleybalclub ATB, voor de oprichting van een volleybalploeg binnen het stedelijk politiekorps. Samen met Frans Vermeulen en Alfons Frencken slaagde hij erin om in 1956 te starten in het Sint-Niklase Volleybal Verbond dat 13 teams groepeerde. De ploeg behaalde onmiddellijk de titel in reeks B, gevolgd door een tweede plaats in 1958 in reeks A.

Na het uiteenspatten van het verbond stapten de politiemannen over naar het Belgisch Volleybal Verbond, gewest Sint-Niklaas, met stamnummer 377. Zij vierden een nieuwe titel in 1960. In het seizoen 1960-61 startte de ploeg in de pas opgerichte eerste provinciale afdeling. Boven alle verwachtingen kroonden ze zich weer tot kampioen, waardoor de poort naar de nationale reeksen openging.

Tijdens deze korte periode fungeerden achtereenvolgens Albert Cleyman, Theo Sneyers en Albert Lutin-Smet als voorzitter.

Als Sint-Niklase Volleybalclub (SNVC) in de nationale reeksen

Vanaf 1961-62 werd het ernst. Meerdere spelers van buiten het politiekorps sloten aan. Daarom wijzigde de clubleiding de naam in "Sint-Niklase Volleybalclub". Op sportief vlak verliep de overgang naar derde nationale moeizaam. In het seizoen 1963-64 konden de Klaasjes zich slechts in extremis redden.

Ondertussen kwam het voorzitterschap in handen van medestichter Frans Vermeulen, terwijl Roger Van Huffel het secretariaat op zich nam. Daardoor stonden mensen aan het bewind die de technische en tactische knepen van het volleybal kenden. De resultaten volgden in stijgende lijn: de 5^{de} plaats in 1965-66, 4^{de} in 1966-67, 3^{de} in 1967-68 en 2^{de} in 1968-69. Bovendien onderscheidde de ploeg zich in de Beker van Oost-Vlaanderen. Tweemaal waren zij verliezend finalist, doch in 1967 en 1969 veroverden zij de begeerde beker. In de Beker van België stuitte Sint-Niklase in 1968 op de Kortrijkse Volleybalclub, toen één van de sterkste clubs in ons land.



De kern van de Sint-Niklase Volleybalclub (1962)

Boven v.l.n.r.: Jef Tinck, Norbert Huycke, Walter Pincé, Dieleman, André Bouweraerts

Onder v.l.n.r.: Fons Frencken, Antoine Speleman, Etienne Van Puymbroeck, Roger Van Huffel en Jef Van Lombergen



Met deze ploeg in ereklasse

Boven v.l.n.r.: Jef Tinck, Raoul De Bock, Guy Joris, Dirk Engelaar, coach Antoine Speleman

Onder v.l.n.r.: Dirk Lievens, Peter Maes, Luc Speleman, Chris Martens en Frank Van Eyken

Naar tweede nationale in 1969-70

Het seizoen 1969-70 was er één om in te lijsten. Nog altijd onder de leiding van fysicaal-trainer Frans Vermeulen, technisch trainer Georges Van den Bulcke en coach Roger Van Huffel begon de SNVC met hoge verwachtingen aan de competitie. Met de versterking van Brabospeler Wilfried Muyltermans en onder aanvoering van kapitein Antoine Speleman werden zelfs die stoutste verwachtingen overtroffen. Geelblauw speelde kampioen zonder één nederlaag. Ook stadsrivaal Rapid kon de rush naar de titel niet stoppen want het verloor tweemaal met 3-0.

De kern bestond uit André Bouweraerts, Norbert Huycke, Guy Joris, Wilfried Muyltermans, Gisleen Pincé, de broers Antoine en Luc Speleman, Jozef Tinck.

De belangrijkste bestuursfuncties waren ingevuld door Frans Vermeulen (vz), Roger De Mey (ovz), Raoul Baecke (pm), Roger Van Huffel (secr) en Alfred Tack (wedstrijdsecretaris).

De zoektocht naar een terrein

Vóór de opening van de eerste stedelijke sporthal "De Witte Molen" ondernamen meerdere clubs in onze stad een zoektocht naar een geschikte thuisbasis. Zo was het ook met de SNVC. Aanvankelijk speelden zij in open lucht doch vanaf de nationale reeksen was men verplicht "binnen" te spelen. Eerst vond de club onderdak in de garage

Uilenspiegel. Als opwarming moesten vóór iedere thuiswedstrijd de geparkeerde wagens buiten worden gereden. Nadien kwamen zij terecht in de opslagplaats van brouwerij De Kroon in de Nieuwstraat.

Na een gesprek met directeur De Bruyne kregen ze de toelating om gebruik te maken van de turnzaal van de Vrije Technische School (VTS) aan de O.-L.-Vrouwplaats. Daar bouwden de Klaasjes een sterke thuisreputatie op door er de laatste drie seizoenen ongeslagen te blijven.

Als kampioen in 1975 naar eerste nationale

De SNVC begon de competitie 1970-71 in tweede nationale met enkele wijzigingen in het bestuur: Alfred Tack werd voorzitter; Albert Elst ondervoorzitter; Arnold Van Schoor penningmeester; alleen Roger Van Huffel bleef op zijn post als secretaris en coach. Bovendien verhuisde de club naar "De Witte Molen".

Dezelfde basisspelers gingen op hun elan verder en streden tot de laatste speeldag voor de titel. Toen ging het mis. Enkele opvallende scheidsrechterlijke beslissingen zorgden er voor dat de Klaasjes de uitwedstrijd tegen White Star Tissac (Gent) verloren met 3-2. Daardoor kwam Atheneum Elsene, dat won van Groeninghe Kortrijk, met evenveel gewonnen en verloren wedstrijden langszij. Door een slechter setgemiddelde verloren zij echter een tweede opeenvolgende titel. De

ontgoocheling bij spelers en supporters was bijzonder groot.

Sint-Niklase toonde zich de volgende jaren als een van de besten uit tweede. Viermaal eindigden de geelblauwen binnen de eerste drie.

In 1975 was het dan toch raak met coach Antoine Speleman, de opvolger van Roger Van Huffel. Hij kon zowel met de ouderen Luc Speleman, Guy Joris en Jos Tinck, als met de jongeren Dirk Engelaar, Marc Hoffman en Peter Maes, goed overweg en smeedde het geheel tot een kampioenenploeg. Verder bewezen ook Danny Van Puyvelde, Raoul De Bock, Frank Van Eyken, Luc Fierens, Dirk Lievens en Michel Van Bogaert dat ze gereed waren om een stap hogerop te zetten.

Een onverwacht einde

Het verblijf in eerste nationale was zwaar en ...kort. Geelblauw eindigde als voorlaatste de competitie 1975-76 zodat ze degradeerden. Terug in tweede ging het weer goed met een derde plaats in de eindrangschikking. Het jaar

daarop kregen de Sint-Niklazenaars harde klappen en geraakten in degradatiegevaar. Wekenlang moesten ze vechten voor het behoud, wat uiteindelijk lukte met een negende plaats.

Toen de voorbereiding van het volgende seizoen volop bezig was, kwam plots het einde. Een verminderde belangstelling op bestuursvlak, spelers die naar een andere club wilden overstappen en anderen die wensten te stoppen brachten de vereniging in een uitzichtloze situatie. Op de algemene vergadering werd beslist het stamnummer over te dragen aan Hades Temse dat hiermee in tweede nationale mocht aantreden.

Een deel van het resterend geld ging naar de liefhebbersploegen van Walivol, de rest naar sociale werken via Kiwanis-Waasland. Toch een waardig afscheid na een mooi bestaan.

Bron: Antoine Speleman.



1970 in café Europa (lokaal)

v.l.n.r. Romain Van Puyvelde, Raoul Baeke, Antoine Speleman, Roger Van Huffel, Georges Van de Bulcke, Dirk Vermeulen, Frans Vermeulen

KONINKLIJKE STADSBELANGEN SCHREEF WIELERGESCHIEDENIS

Alfons SMET

Stichters en bestuursleden

Weinig verenigingen kunnen bogen op een 75-jarige werking voor het wielergebeuren in hun gemeente. In Sint-Niklaas heeft v. z. w. Stadsbelangen de verdienste ieder jaar een wedstrijd voor beroepsrenners te hebben ingericht.

Stadsbelangen, één van de oudste wielierclub van Groot-Sint-Niklaas, is gesticht in 1931 in het café van Jean Duymelinck op de hoek van de School- en de Verbindingstraat. De officiële stichtingsakte als v. z. w., waarin de statuten werden bepaald door de wet van 27 juni 1921, dateert van 23.09.1932 en verscheen in het Belgisch Staatsblad van 15.10.1932.

De **ondertekenaars** waren: politiecommissaris Jozef Van de Walle, de nijveraars Frans De Vrij en Florimond Roelant, wijnhandelaar Julien Grandsart, onderwijzer Gerard Eeckman, bediende Jozef Soetens, goudsmid René Tieleman (later B.W.B.-afgevaardigde), handelaar René Suye, chauffeur Albert De Tender, fietsenfabrikant Jozef Vermeulen, meestervoeger Albert De Lamotte, dagloner Frans Baert, breier Jan Duymelinck, caféhouder Amedee Baert (alias Amedee De Bus,

boksersnaam) en breigoedfabrikant in sportartikelen Alex Laverne.

Het **doel** stond beschreven als volgt: "het inrichten van of het meewerken aan sportmeetings, concerten, toneelvoorstellingen, tentoonstellingen of dergelijke".

Voorzitters: Jozef Van de Walle (1931-32), Florimond Roeland (1932-47), Frans De Vrij (1947-62), Gerard Eeckman (1962-73), Karel Serverius (1973-79), Hilaire Blommaert (1979-97), Yvonne De Laender (1997-2005), Eddy Moorthamer (2005-...).

Secretarissen: Gerard Eeckman (1931-61), Antoine Van Pottelberghe (1961-88), daarna Willy Janssens, Roland De Vis, Marcel Van Brussel, Marc Stevelinck en sedert 14.04.2005 Eddy Moorthamer.

Penningmeesters: Julien Grandsart (1931-42), Jozef De Grave (1942-69), Marcel Verniers (1969-86), daarna Roland De Cock en sedert 14.04.2005 Theo Verschueren.

Erevoorzitters: Jozef Van de Walle, Adolf Cryns, Georges V. d. Bulcke en Charles Sammels.



Sfeerbeeld van de 1ste Grote Prijs Sint-Niklaas in 1932



Prachtig geïllustreerde affiche van de Grote Prijs 1937, ontworpen door kunstenaar en lid van Stadsbelangen, Jos Bauwens. Portretten van de vorige winnaars: Frans Bonduel ('32), Romain Ghysels ('33), Fred Haemerlinck ('34), Gerard Loncke ('35) en A. Cave ('36)

Ereondervoorzitters: Frans De Vrij (1931-32), Florimond Roeland (1932-62), Frederik Grandsart (1962-80), Werner Verniers (1973-88), Alfons De Martelaere (1988-...).

De bekendste van deze bestuurders was ongetwijfeld **Gerard Eeckman** (alias "de pijp"), ook in B. W. B.-kringen als sportafgevaardigde en aankomstrechtter. Hij begon als

"schrijver", werd nadien voorzitter en leidde de viering van het zilveren jubileum samen met Jozef De Graeve en Jef Vermeulen. Nog iemand met grote verdiensten als secretaris was **Antoine Van Pottelberghe**. Hij stelde een boek samen met documenten uit zijn bestuursperiode en gegevens die hij achterhaalde bij andere bestuursleden. Tevens was hij de bezieler voor samenwerking met andere wielclubs; eerst met Belsele Sportief. Daaruit ontstond, op initiatief van voorzitter Hilaire Blommaert, een "interclub" voor de organisatie van het afscheidscriterium van Albert Van Vlierberghe te Belsele op 05.09.1980. Het was een samenwerking tussen de wielclubs Stadbelangen, de Albertvrienden en de Gemeentebelangen Sinaai. Uiteindelijk voegden de Zwaantjesvrienden, Ronny's en Stefaansvrienden van Sint-Niklaas, Gemeentebelangen en Sportherleving uit Nieuwkerken en de Pedaalridders uit Kampenhout zich erbij. Onder de benaming "Verenigde K. B. W. B.-wielclubs van Groot-Sint-Niklaas" groeide de organisatie van "De Grote Prijs Raymond Impanis" in de periode 1982-93.

Ondanks de persoproepen van voorzitter Hilaire Blommaert verminderde het ledenbestand langzaam tot slechts 9 bestuursleden in 1991. Deze waren Hilaire en Yvonne Blommaert-De Laender, Alfons en Lisette De Martelaere-Stevens, Petrick en Carine Lema, Marcel Van Brussel, Roland De Cock en Jeannine Aps. Om de jaarlijkse Grote Prijs in stand te houden werd een steuntje van de verenigde clubs dankbaar aanvaard.



Enorme volkstoeloop op de Grote Markt voor de Grote Prijs 1948, dat jaar gewonnen door toenmalig toptenner en Belgisch kampioen Achiel Buysse



Logo Stadsbelangen anno 1937

Gedurende de jaren 1935 tot 1944 had de aankomst telkens plaats op de wielersbaan aan de Pastoor De Meerleerstraat en vanaf 1945 op de Grote Markt met telkens een enorme volkstoeloop. Op de erelijst prijken de Sint-Niklazenaars Staf Van Overloop, Karel De Baere (3x), Gilbert Maes (2x), Theo Verschuere (2x), Patrick De Wael en François Van Vlierberghe.

Vermeldenswaardige gebeurtenissen:

- Beeldhouwer en leraar aan de Academie voor Schone Kunsten, Werner Heyndrickx, beeldhouwde gedurende vele jaren het hoofd van de winnaars. Omdat het poseren te veel tijd vergde lieten sommigen het afweten.
- Het logo van Stadsbelangen en de prachtige affiches als aankondiging van de wedstrijden werden ontworpen door kunstenaar Jos Bauwens, tevens lid van het Comité.
- 1956: het zilveren jubileum werd gevierd met het kampioenschap van Oost-Vlaanderen voor beroepsrenners, gewonnen door Marcel Ryckaert;
- 1966: Stadsbelangen verwierf het charter

- van "koninklijke maatschappij" met een feestelijke ontvangst op het stadhuis;
- 1968: penningmeester Jozef De Graeve ontving de Prijs voor Sportverdienste van de stad;
- 31.08.1980: viering van het gouden jubileum van de Kon. Stadsbelangen;
- 05.09.1980: organisatie van het afscheidsriterium van Albert Van Vlierberghe;
- 24.11.1981: de vereniging schonk 5000 fr voor een hulpactie aan Polen;
- 1991: viering van het diamanten jubileum met een plechtige ontvangst op het stadhuis;
- 2001: de Prijs voor Sportverdienste werd toegekend aan de vereniging voor 70 jaar inzet.

Een memorabele wedstrijd

De 56^{ste} Grote Prijs van de stad Sint-Niklaas in 1987 bracht 136 renners aan de start. Zij mochten echter niet starten omdat 18 seingeverers, waarvan sommigen naar een wedstrijd in Tielrode gingen voor 50 fr. meer, ontbraken. Voorzitter Blommaert smeekte bij bereidwillige sportliefhebbers om de seingeverstaak over te nemen. En... dat lukte hem nog ook zodat de koers met 3 kwartier vertraging kon starten.

Tijdens de vierde ronde sloeg een paard op hol in de Heimolenstraat. Het stormde door de prikkeldraad en belandde in de aankomende groep renners. Een dertigtal smakte tegen het asfalt; gelukkig moesten slechts 2 slachtoffers afgevoerd worden. Na neutralisatie konden 80 renners, waaronder de latere winnaar Jan Bogaert, opnieuw starten.

Een dame aan het hoofd van een profkoers

Op 26.08.1997 nam Yvonne De Laender, una-



Jaren '50. De renners dokkeren door de Kokkelbeekstraat onder het oog van Frans De Vrij (man met hoed) en "Soi" Van Poucke (oud-gewichtheffer, Sportrevue nr. 7)



14^{de} Grote Prijs Stadsbelangen 1945 die gewonnen werd door Karel De Baere.
De renners glippen nog door een opening van de bareel aan het kruispunt Vijfstraten

niem verkozen door de beheerraad, de fakkel over van haar overleden echtgenoot Hilaire Blommaert.

Als je ieder jaar in de bres staat om de nodige centjes te verzamelen voor het behoud van een profkoers, m. a. w. een gans jaar werken voor 4 uur spektakel, dan hou je van een koers.

De structurering van het wielergebeuren

werd grondig gewijzigd door de U. C. I.: een dergelijke profkoers werd gecatalogeerd onder de noemer 1,5. Dat betekende een grote uitdaging door o. a. het organiseren met wielerploegen en contracten, plus een prijzenpot van 20.000 à 25.000 euro. Een bittere nasmaak voor de inrichters wanneer dan ook nog de echte vedetten afwezig bleven.

Op 15 december 2001 was Stadsbelangen in



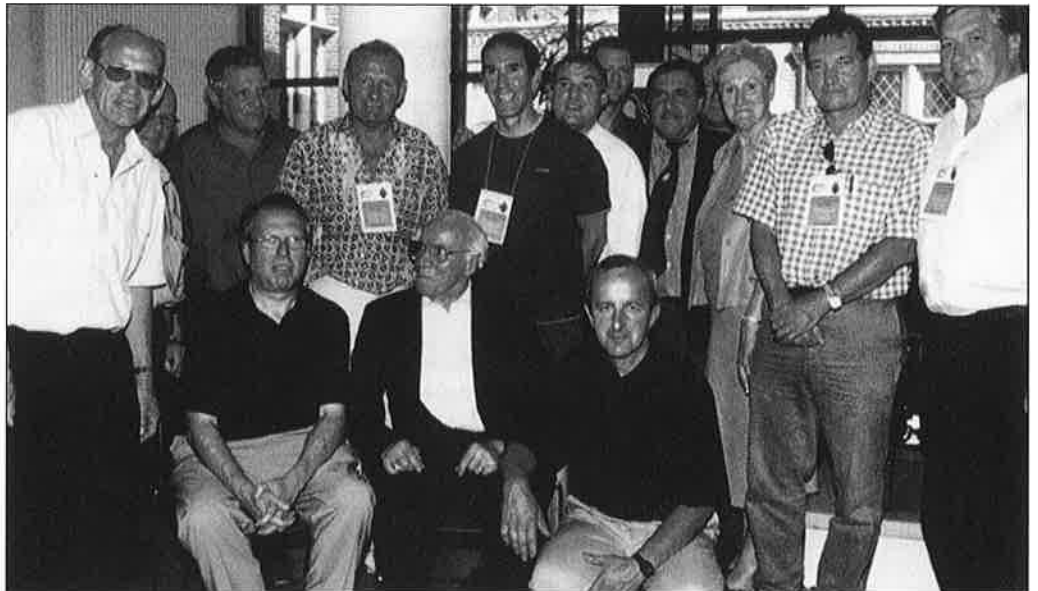
1961 - Grote Prijs Stadsbelangen gewonnen door Rik Van Steenbergen - even voor het vertrek
V.l.n.r. 1) Jozef Van de Velde, 2) Gilbert Maes, 3) Dr. Dirix, 4) Lucien Bryssinck, 5) Rik Van Steenbergen, overwinnaar, 6) Gerard Eeckman - N.B. 1, 4 en 6 B.W.B. afgevaardigden



Wijlen voorzitter Hilaire Blommaert



Voorzitter Yvonne De Laender ontvangt de Prijs voor Sportverdienste 2001 uit handen van burgemeester Freddy Willockx.



2003. Zeven ex-winnaars verenigd. Zittend v.l.n.r. Burgemeester Freddy Willockx, Staf Van Overloop en François Van Vlierberghe. Staand v.l.n.r. Theo Verschuere, Fons Verbraeken, Gilbert Maes, Jan Bogaert, secretaris Marc Stevelinck, Dirk Blommaert, UCI-commissaris Piquenard, voorzitter Yvonne De Laender, Richard Buckaki en Dirk Heirwegh

feeststemming, want het stadsbestuur kende de Prijs voor Sportverdienste voor dat jaar toe aan de 70-jarige vereniging.

Door de nieuwe aanleg van de Grote Markt weken de organisatoren in 2004 uit naar de Watermolendreef voor de "Grote Prijs Theo Verschuere", een dernywedstrijd gewonnen door Tom Steels.

In 2005 haakte secretaris Marc Stevelinck af en meteen ook Yvonne De Laender die zich hulpeloos voelde om met nog slechts enkele leden de verantwoordelijkheid te dragen

Een nieuwe start

Het stadsbestuur bij monde van schepen

Urbain Vercauteren stelde alles in het werk om de traditie te behouden. Dat loonde met een nieuw bestuur waarin Eddy Moorthamer (vz), Alfons De Martelaere (ovz), Jean-Pierre Van Campfort (sec) en inspirator van het dernycriterium Theo Verschuere (pm) de belangrijkste posten bezetten. In 2005 kregen ze eveneens de steun van Luc De Clercq en Géry Smet, de vertegenwoordigers van de wielrennerij in de sportraad. Ditmaal reden de renners rond de vernieuwde Grote Markt zoals weleer. Nagenoeg 5000 toeschouwers zagen Belgisch kampioen Serge Baguet winnen voor Tom Steels en Ludo Diercksens. Daarmee is de voortzetting van deze kermiswedstrijd verzekerd.

DE LANDELIJKE RIJVERENIGINGEN IN SINT-NIKLAAS

Luc VAN ROYEN

JONG WAASLAND BELSELE

Zie ook Sportrevue nr. 3, november 2001 Van Landelijke Rijvereniging Jong Waasland tot stoeterijen "t Klavertje Vier".

De oprichting

Jong Waasland is ontstaan in 1948 uit de BJB-afdeling (Boerenjeugdbond) Belsele van voorzitter Marcel Rooms, die tevens commandant werd en de eerste leden: Gustaaf Rooms, Achiël Lenssens, Eduard Meul, Werner De Permentier, Frans Verheyden en Marcel Desaegher.

Jong Waasland was de eerste rijvereniging in het Waasland en vormde tevens de kweekschool voor andere landelijke rijverenigingen o.m. in Sint-Niklaas, Temse, Sint-Pauwels en Waasmunster.

Het bestuur van de ruitelij

De voorzitters: Jozef de Meester (1948-58), Marcel Relaes (1958-68), van 1968 tot 1976 achtereenvolgens André Pieters, Paul Lenssens, Marc Vermeulen en Herman van Hese, verder André Wymeersch (1976-82), Werner De Permentier (1982-92), Alfons Stremersch (1992-2002) en tenslotte Camiel Laheyne (2002-...).

De secretarissen: André De Tender (1948-58), André Van Belleghem (1958-73), Bernice Eecloo (1973-76), Marc De Ruyte (1976), Gilbert van de Voorde (1976-87), Carla De Permentier (1987-92), Ronny Patteet (1992-2002) en Bart Deboom (2002-...).

De commandanten: Marcel Rooms (1948-52), Gustaaf Rooms (1952-92) die zorgde voor de sterke vooruitgang van de vereniging en Erwin d' Eer (1994-...).

Het bestuur van de ponyafdeling:

De ponyclub, een van de eerste in de provincie Oost-Vlaanderen, werd gesticht in 1975 en achtereenvolgens geleid door Herman Van Hese, André Wymeersch, Omer Burm, Camiel Laheyne, Peter Van Bossche en Benny De Grim.

Het **secretariaat** werd achtereenvolgens waargenomen door Bernice Eecloo, Gilbert Van de Voorde, Marie-Claire Lenaerts-Joos, Anne Vandervreken-Tindemans en Lutgarde Van Bossche.

Als **commandanten** fungeerden: André Pieters en Camiel Laheyne, Rik Keymolen, Jan Burm, Claire Heye-Pauwels, Marie-Christine d'Eer, Van Landeghem en Daisy Van de Eeckhout.

Wegens inactiviteit werd deze afdeling eind van de vorige eeuw opgeheven.



Bestuur en ruiters met standaard naar aanleiding van het Gouden Jubileum



Gustaaf Rooms, gedurende veertig jaar commandant van Jong Waasland

De activiteiten

Jong Waasland richtte haar eerste intergewestelijk BJB-Ruitertornooi in op 10 juli 1949, gevolgd door provinciale ruitertornooien in 1954, 1976, 1982, 1987, 1999 en 2002. Ook hadden regelmatig gewestelijke tornooien plaats. Het hoogtepunt was de viering van het 50-jarig bestaan op 8 augustus 1997. Op 20 juli 1976 richtte Jong Waasland Belsele als eerste in de provincie Oost-Vlaanderen een ponytornooi in op 1 juli 1979, gevolgd door ponytornooien in 1986, 1990, 1992 en 1999.

De resultaten

- Nationaal kampioen Jumping 1996: Johan Rooms met Kablesse.
- Provinciale kampioenen:
 - Groepsdressuur: Jong Waasland Belsele (1952, 53 en 54)
 - Individuele dressuur: August Smet (met Prins in 1953), Gustaaf Rooms (met Frieda in 1954)
 - Jumping: Gustaaf Rooms (met Frieda in 1951, 53, 54 en 55), Eric Boelens (met Carotte in 1962), Wilfried Rooms (met Tamara in 1978, met Tulipe in 1983 en 85), Gerda Rooms (met Venetia in 1982, met Gina Fleur in 1989, met Jalinka in 1995), Johan Rooms (met Gina Fleur in 1990, met Kablesse in 1993 en 99), Luc Van de Vijver (met Gazel in 1992), Dirk De Permentier (met Shanul in 2002).

Op het provinciaal tornooi van 1954, in de thuisbasis, werd het overwicht van Jong Waasland duidelijk gedemonstreerd door de prijzen weg te kapen in groepsdressuur, individuele dressuur en jumping.

De hegemonie van de familie Rooms nam een einde in 1999 door hun overstap naar het HROV (Hypische Ruitery Oost-Vlaanderen).

DE LANDELIJKE RIJVERENIGING "LIJSDONCKRUITERS" TE SINAAI

De oprichting

Frans Maes had zijn opleiding als ruiter genoten bij de Landelijke Rijvereniging te Waasmunster. Op 10 januari 1963 werd overgegaan tot de stichting van een Landelijke Rijvereniging te Sinaai aangezien er veel kandidaten, landbouwerszonen uit de K.L.J., zich aanboden. Hun proost, E. H. De Roover bedacht de naam "Bokkenrijders" naar analogie met de scheldnaam "De Sinaaise Bokken". Onder deze benaming zijn zij slechts éénmaal naar buiten getreden. Wijlen burgemeester en senator Karel Verschelden schonk een "standaard" aan de vereniging. Bij deze gelegenheid werd gelukkig voor een nieuwe naam geopteerd namelijk de "Lijsdonckruiters." Lijsdonck een oude "Heerlijkheid" van de heren van Baudelo .

De besturen

De rijvereniging kende een bloeiend succes tot de jaren negentig. Tot 1982 fungeerde René Polfliet als de bezielende **voorzitter**. Hij werd opgevolgd door Guy Van Middeltem (1983-1986) en Aimé Caeldries (1989-1992).

De **secretarissen** waren achtereenvolgens André Polfliet, André Van Stappen, Gilbert Vercauteren, Sylvain Aerssens, Freddy Claus en Mark Pauwels. Met Rita Smet kreeg het secretariaat een vastere structuur. Zij beheerde het secretariaat immers van 1982 tot 1992.

Ook de **commandanten** werden regelmatig vervangen. Het waren achtereenvolgens Frans Maes, André Polfliet (van 1968 tot 1973) Sylvain Aerssens, Mark Pauwels, Dirk Pauwels, Gilbert Verbeke, Filip Van Middeltem, Patrick Van de Vijver en Jozef Polfliet.

Door de inkrimping van het aantal landbouwbedrijven wegens de uitbreiding van de industrie, verminderde het aantal leden zeer sterk en hadden tussen 19.01.92 en 16.06.94 geen activiteiten plaats. Toch kende men een heropstart toen nieuwe leden zich aandienen door de popularisering van de ruitersport en de uitbreiding naar de burgerij.



Op het nationaal toernooi te Geel ten Aard behaalde dit achtstal een vijfde plaats in 2005.

In het kader van de landelijke rijverenigingen was men intussen gestart met "ponyclubs". Ook de Lijsdonckruiters konden niet achterwege blijven en in 1991 werd een ponyclub opgericht met als voorzitter Piet De Backer, als secretaris Jean-Pierre Van Roeyen en als commandant Marina Van Royen. Vanaf 2003 werd Lieven Caeldries ook ponycommandant en vanaf 2005 volgde Lisly Poppe, Piet De Backer op als voorzitter.

Na de oprichting van de ponyclub werd ook de rijvereniging, na twee jaar onderbreking, terug opgestart.

Een nieuw bestuur werd gevormd met achtereenvolgens als voorzitter: Piet De Backer en Rudy Poppe en als secretarissen Guido

Van de Ven en Carine Wymeersch. Commandanten waren in die periode Marina Van Royen (1994-2000) en Lieven Caeldries vanaf 2000 tot heden. Het was vooral Piet De Backer, tevens eigenaar van manège "Gulden Sporen", die tot de heropbloei heeft bijgedragen.

Activiteiten

Zoals elke landelijke rijvereniging hebben ook de Lijsdonckruiters om de 3 à 5 jaar een gewestelijk toernooi ingericht en dit in 1964, 1968 en 1971 waarbij de plaatselijke vereniging de kwalificatie afdwong met twee achtallen en een viertal met commandant André Polfiet.

In 1972 werd ook voor de eerste maal in de



De Lijsdonckruiters op weg naar de parade

streek een crosswedstrijd ingericht. Verder werden nog toernooien ingericht in 1973, 1983, 1986 en 1989. De Lijsdonckruiters mochten ook voor de eerste maal een "Nationaal Ponytoernooi" inrichten in 1997. Duizend ponyruitertjes namen er aan deel in de omgeving van de Gentstraat en de Ossenhoek. In 1991 oogstten zij succes met de inrichting van een provinciaal ponytoernooi. Na de heroprlichting van de rijvereniging in 1994 werden nog toernooien ingericht in 1995 en 1999; een Ponytoernooi op 10.08.03 en een Ruitertornooi op 17.08.2003.

De Resultaten

In de loop van de jaren waren er nationale selecties voor Veronique Van Middeltem, (dressuur) Livio en Mario Van De Vijver, Lieven Caeldries zowel in springen als in dressuur.

Meer recent is er ook de selectie van het achtstal op het nationaal toernooi in Geel ten Aard (2005), met als mooi resultaat een vijfde plaats en het eerste achtstal van Oost-Vlaanderen. Dit met een jeugdijg achtstal o. l. v. commandant Lieven Caeldries: Kaat Van Roeyen, Elise Burm, Tom Moeyersons, Barbara Geysen, Jozefien Geysen, Lynn De Coen, Joke Van Roeyen en Lieven Caeldries. De hulpcommandant om het achtstal te leiden was Carine Wymeersch.

De jaarlijkse ruiterbedevaart naar de kerk van Duizend Appels behoorde ook tot de activiteiten.

DE LANDELIJKE RIJVERENIGING " 'T SOETE WAASLAND" TE SINT-NIKLAAS

De oprichting

In 1955 werd de rijvereniging " 't Soete Waasland " gesticht. Zij vierde in 2005 haar "Gouden Jubileum". Onder impuls van wijlen volksvertegenwoordiger en oud-burgemeester Ir. Jozef Van Royen sloegen de Sint-Niklase BJB-ers Karel Roggeman (vz) en Jozef Milliau

(secr) van de plaatselijke BJB afdeling de handen in elkaar en zo ontstond de LRV " 't Soete Waasland". Zij werd in feite gevormd door leden van " Jong Waasland " Belsele (Frans, Albert en André Boon) en leden van de "St-Amelbergaruiters" uit Temse met Jozef en Cyriel Maes. Deze kern werd aangevuld met Jozef Vercauteren, Omer Govaert, Jozef en André Van Hove, de broers André en Marcel Boon en Hektor Maes. Een jaar later kwamen daar Hugo Vereecken, André Govaert en Edward Maes bij en nog een jaar later Albert Boon. Rijvereniging " 't Soete Waasland" kende meteen een spectaculaire bloei en beschikte op korte tijd gedurende vele jaren over het allerbeste dressuurachtstal binnen de provincie.

Het bestuur van de rijvereniging

De voorzitters: Jozef Van Royen (1955-61), Cyriel Van Goethem (1961-63), Albert Vermaere (1963-73), Marcel Van Hove (1973-75), Antoine Wymeersch (1976-92) en Roger Oelbrandt (1992-...).

De secretarissen: Jozef Milliau (1956-62) en Marcel Van Hove vanaf 1962.

De commandanten: Frans Boon (1955-60), Jozef Vercauteren (1961-65) en daarna Jozef Van Hove.

Op 11 augustus 2005 werd de afdeling "ponyruiters" gesticht onder het peterschap van René Diericks.

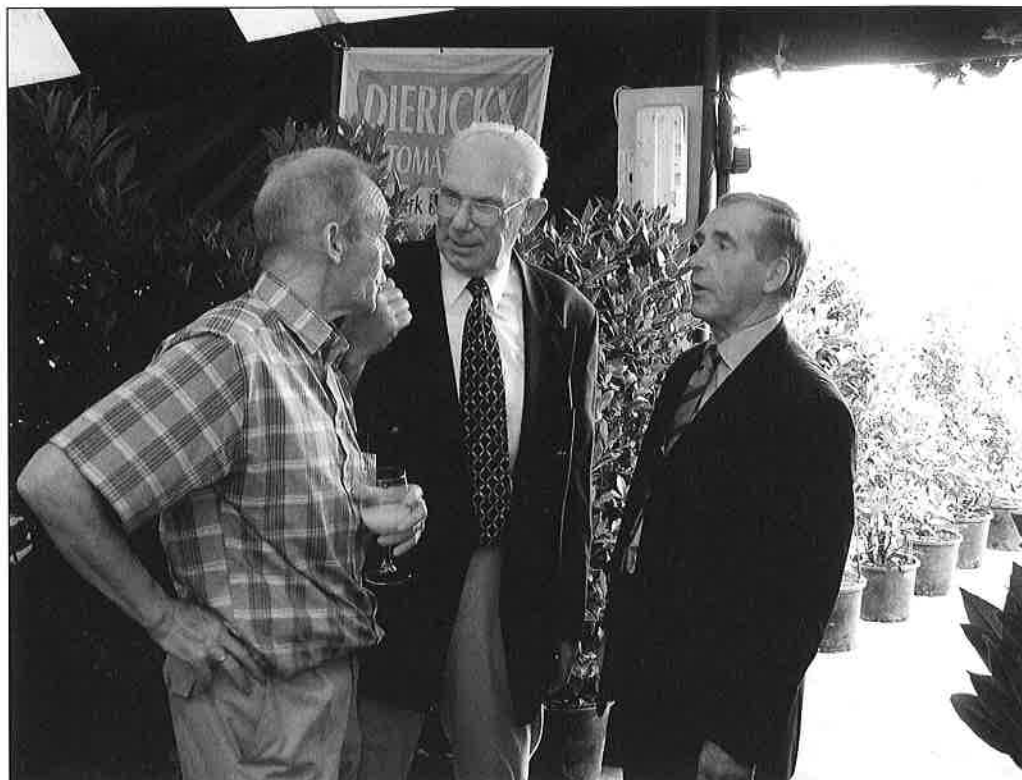
Activiteiten

De rijvereniging was steeds paraat bij plechtigheden en feestelijkheden: de inhuldiging van de pastoor van de Kristus Koningparochie, het huwelijk van bestuurslid Karel Roggeman, de uitvaart van haar stichter Ir. Van Royen, de Bloemenstoet (tweemaal met eigen bloemenwagen), het openen en sluiten van de Sinterklaasstoet. Tijdens de Vredefeesten in 1975 werd een carroussel gereden op de Grote Markt.

Onvergetelijk is het groot toernooi van 1958 op de Grote Markt (gesubsidieerd door Expo



Commandant Jozef Van Hove werd met het achtstal 13 maal provinciaal kampioen.



Het triumviraat van de vereniging met in het midden voorzitter Roger Oelbrandt, geflankeerd links door secretaris Marcel Van Hove, 43 jaar secretaris, "de duivel doet al" van de vereniging en rechts door commandant Jozef Van Hove, 40 jaar commandant en gewaardeerd monitor bij het provinciaal bestuur van de LRV.

58), waaraan niet minder dan 150 ruiters deelnamen in de verscheidene disciplines: groepsdressuur, individuele dressuur, springconcours en spectaculaire nummers als Hongaarse post, kurkentrekker, voltige, piramide en de vuurrit die ook nog 's avonds voor het vuurwerk werd uitgevoerd. Alles begon en eindigde met een staande ovatie door het opgetogen publiek waaronder de gouverneur van O.-Vl., kanunnik De Mey (stichter van de LRV) en Van de Sompele, nationaal instructeur.

Rijvereniging 't Soete Waasland neemt nog jaarlijks deel aan de paardenzegening te Tielrode. Zij ontving de "Prijs voor Sportverdiensite van de Stad Sint-Niklaas" in 1969. De jubileumvieringen in 1980 (25 jaar) in 1990 (35 jaar) bleven niet onopgemerkt.

Het "Gouden Jubileum" op 7 augustus 2005 bracht 850 ruiters samen op een groots ruitertornooi. De officiële huldiging, in aanwezigheid van leden van het stadsbestuur en van het nationaal bestuur van de landelijke rijvereniging, ging door in de feesttent aan de Kuildam. Daar werd hulde gebracht aan Jozef Van Hove die er reeds bij is vanaf de start van de vereniging, al veertig jaar commandant is en een enorme waardering geniet binnen de vereniging, als voorzitter van LRV geweest Sint-Niklaas en als provinciaal LRV-monitor. Ook Marcel Van Hove, de duivel doet al in de vereniging en 43 jaar secretaris, werd in deze hulde betrokken.

Een eerste ponytornooi met 400 ruitertjes werd ingericht op zaterdag 14 augustus.

Tornooien

Zomertornooien

De rijvereniging 't Soete Waasland Sint-Niklaas organiseerde achtereenvolgens tornooien aan de Heistraat, achter de fabriek van Janssens (1957 en '60), aan de Hertestraat (1964), aan de Heistraat in het kader van het 750-jarig bestaan van de stad Sint-Niklaas (1967), aan de Smisstraat (1970, '75 en '80) en op de terreinen tussen de Weynstraat en de Kuildam (1985, '90, '95, 2001 en 2005).

Indoorjumpings

Een provinciale LRV-jumping (indoor) werd reeds 23 maal opeenvolgend ingericht door LRV 't Soete Waasland waarbij voor de 13^{de} maal (op 27 februari 2005) opeenvolgend de "Ereprijs Jos De Meyer", Vlaams Volksvertegenwoordiger, werd uitgereikt.

Resultaten

- **Provinciaal kampioen groepsdressuur:** De sterkte van de LRV 't Soete Waasland uit zich voornamelijk in de groepsdressuur. Het achttal werd tussen 1958 en 1985 niet minder dan 13 maal provinciaal kampioen.

- **Provinciaal kampioen individuele dressuur:** André Boon (met Demsy in 1959 en '60), André Govaert (met Hardy in 1961 en '63), André Thierens (met Furie in 1969 en '70).



De eerste ponyruitertjes van rijvereniging "t Soete Waasland" werden tijdens de jubileumviering op 8 augustus 2005 boven de doopvont gehouden. Zij poseren fier met hun standaard en peter René Dierickx.

- **Provinciaal kampioen jumping:** Remi Rooms (met Ganamedes in 1961).

- **Provinciaal kampioen indoorjumping** Luk Van Hove (met Bob in 1989), Patrick Oelbrandt (met Isaura in 1993), Ivan Van Hove (met Tempo van Spieveld in 2005).

- **Nationaal kampioen dressuur:** Christel Collier in de klasse licht (met Lady in 1972), Guido Collier in de klasse licht (met Rinde in 1974).

- **Nationaal kampioen indoor (-jumping):**

1986: Luk Van Hove met Bob, 1ste interprovinciaal kampioenschap equipespringen,

1988: Luk van Hove met Bob, nationaal winnaar barema A / klasse zwaar,

1989: Luk Van Hove met Bob, 2de inter-

provinciaal kampioenschap equipespringen, 1990: Luk Van Hove met Bob, 2de nationale barema A / klasse zwaar,

1996: Geert Van Hove met Lubeck, 2de interprovinciaal kampioenschap equipespringen,

2005: Patrick Oelbrandt met Windsor d'Etoile, 1ste nationaal kampioenschap jumping, klasse licht,

Jacques Van Eyck met Usna van de Elshoeve, 2de nationaal kampioenschap jumping, klasse licht,

2005: Op het Nationaal Toernooi te Geel ten Aard behaalde Patrick Oelbrandt een eerste plaats bij de categorie springen licht met Quina van Toulon; Anne Andy, behaalde eveneens een eerste plaats in het "mennen" EPO licht.

BUDOKWAI AL 27 JAAR AAN DE SLAG IN BELSELE

Twan VEREECKEN en Johan HEIRBAUT

De voorgeschiedenis

't Was eigenlijk al in 1949 dat Budokwai Belsele "gezaaid" werd.

Op 1 april van dat jaar fietste de zestienjarige Etienne Bats met zijn vader naar het verre Antwerpen om er kennis te maken met een nogal nieuwe sport, het judo. Hij had erover gelezen in een weekblad en was kennelijk zeer geïntrigeerd. Etienne betaalde verhoudingsgewijs een veelvoud van wat het vandaag kost om zijn eerste judolessen te krijgen. De judomicrobe zou hem nooit meer loslaten.

Toen in 1950 de Sint-Niklase Judoclub werd opgericht was Etienne Bats erbij.

De luxe van die mooie, vlakke en cleane judomatten van nu kenden ze in die tijd niet. Er werd geoefend op met zagemeel gevulde zakken. Het stof dat uit die "matten" gemept werd was regelmatig zo hinderlijk dat de training moest worden stilgelegd. De judoka's waren maar wat blij toen de Antwerpse club hen matten bezorgde die gefabriceerd waren met tabaksbladeren.

Het was door de zorgen van "Sporta Waasland" dat even later de Sint-Niklase Judoclub over degelijke matten kon beschikken in het toenmalige lokaal "Hemelrijk" aan de Grote Markt.

Nog later trainde de Sint-Niklase Judoclub in het stedelijk zwembad, waar op 1 oktober 1959, op initiatief van Walter Collijn, een afdeling "zelfverdediging" werd opgericht.

Onder leiding van leraar Etienne Bats floreerde deze afdeling zodanig dat door de enthousiaste "jujitsuka's" de wens geopperd werd om aan te sluiten bij een officiële jiu-yitsu-federatie. Het bestuur van de Sint-Niklase Judoclub beschouwde de afdeling als bijkomstig en wimpelde de herhaalde aanvragen tot aansluiting steeds weer af.

Het verlangen was echter groot en toen op zaterdag 28 januari 1978 Albert Roskams en René Clemer gehuldigd werden om hun inzet op het gebied van zelfverdediging, werden er plannen gesmeed die zouden leiden tot een onafhankelijke club.

Op 17 februari 1978 slaagde Roger Hellemans erin om met de toenmalige directeur van de stedelijke basisschool te Belsele, de heer Grumiau, een akkoord te bereiken. De aanhangers van de zelfverdedigingssport kregen een zaal ter beschikking waar ze in eigen beheer hun trainingen konden inrichten. Een tweetal weken later, op 2 maart, vergaderden de leden van de afdeling zelfverdediging van de Sint-Niklase Judoclub in Belsele en beslisten een eigen club te stichten. Op 14 maart reeds greep de eerste training plaats in



Etienne Bats als jeugdtrainer in de turnzaal van de toenmalige stedelijke basisschool te Belsele

de basisschool. De negen enthousiastelingen van het eerste uur waren Marianne Bats, René Clemer, Patrick D'Hondt, André Hellemans, Roos Lecoutere, Godelieve Maes, Veerle Van Garsse, Patrick Weekers, Ann Wilssens en toeschouwer Alfons Maes. Lesgever was uiteraard Etienne Bats.

Er werd één avond per week getraind op de blote vloer. Niettegenstaande de pioniersomstandigheden groeide gedurende de daaropvolgende maanden het ledenaantal aan tot 17. Op 27 juni 1978 werd een algemene vergadering belegd met de bedoeling een zelfstandige club op te richten onder de naam "Budokwai".

Budokwai groeit

Budokwai Belsele was geboren en er werd een volledige raad van bestuur verkozen. Dokter G. Hebbinckhuys werd bereid gevonden om als voorzitter te fungeren; ondervoorzitter werd Francine Braem en secretaris Lieve Maes. Omdat er blijkbaar veel inkomsten werden verwacht waren er twee penningmeesters: André Hellemans en Patrick Weekers. Roger Hellemans zorgde voor de public relations en verder waren er ook nog de raadsleden René Clemer en Ann Wilssens. Op sportief vlak nam Etienne Bats de taak van technisch directeur en (uiteraard) hoofdleraar waar, zijn "hulpmonitor" was Dirk Buyle. Er werd afgesproken dat tot de officiële oprichting van de club zou worden overgegaan bij het begin van het nieuwe sportseizoen.

Omdat in die tijd zelfverdediging niet zo geschikt geacht werd voor de jeugd zou de nieuwe club bestaan uit twee afdelingen: judo voor de jeugd van 7 tot 14 jaar en zelfverdediging vanaf 14 jaar. De afdeling jeugd judo zou trainen op vrijdag en de zelfverdediging op dinsdag en zaterdag. De club sloot voor het judo aan bij de Vlaamse Judobond en voor de zelfverdediging bij de Belgische Ju Jitsu Federatie.

Het stadsbestuur van Sint-Niklaas had tatami's (judomatten) beloofd maar die waren nog niet geleverd, zodat de start van de afdeling jeugd judo nog wat moest worden uitgesteld.

De officiële stichting van Budokwai Belsele greep plaats op 8 augustus 1978. Alles gebeurde zoals het hoorde: de statuten werden goedgekeurd en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Het nieuwe sportseizoen werd ingezet met reeds 28 leden in de afdeling zelfverdediging.

De trainingsdagen werden lichtjes aangepast: zowel jeugd judo als zelfverdediging zouden op dinsdag- en vrijdagavond oefenen. Tot op vandaag zijn die trainingsdagen niet veranderd. Het lesgeld bedroeg in die tijd 150 frank per maand.

Begin 1979 werden de tatami's eindelijk geleverd en kon de afdeling jeugd judo beginnen. Er waren 15 jongeren ingeschreven.

Die nieuwe tatami's waren ook voor de leden van de zelfverdediging een grote verbetering. Het waren geharde en overtuigde budoka's in die tijd. Al een half jaar hadden zij immers op de blote vloer getraind. Daar kwam nog een ander euvel bij: als de schoolweek voorbij was, werd de centrale verwarming van de hele school uitgeschakeld, ook die van de turnzaal. Dat maakte dat 's vrijdagavond vooral de leden van de zelfverdediging er heel hard tegenaan moesten gaan om niet al te zeer te verkleumen. Vanzelfsprekend daalde iedere winter het ledenbestand een beetje, vooral bij de dames.

De nieuwe verwarmingsinstallatie die enige tijd later geplaatst werd, bracht gelukkig soelaas.

Uit de activiteiten die buiten de normale trainingen werden ingericht pikken we er ééntje uit. Het jaar 1981 werd door het Bloso bestempeld als het "sportjaar-voor-haar". Samen met het stadsbestuur richtte Budokwai een cursus "zelfverdediging voor dames" in. Er kwamen een twintigtal deelnemers op af.

Op 17 februari 1981 werd de afdeling "judo voor volwassenen" opgestart.

Nieuw Budokwai

Begin 1982 werden er nieuwe statuten geschreven. Waar tevoren alle trainende leden ook lid waren van de vzw Budokwai



Etienne Bats als scheidsrechter



Jiujitsuka Marianne Budé, laureate Trofee voor Sportprestatie 1997

Belsele, werd er vanaf januari 1982 onderscheid gemaakt tussen trainende en werkende leden. Uit de werkende leden, de eigenlijke leden van de vzw, werd een nieuw bestuur samengesteld. Hoofdtrainer Etienne Bats werd voorzitter.

De club was definitief gelanceerd en werkte verder aan kwaliteitsvolle judo- en jiujitsu-opleiding. In 1997 behaalde Marianne Budé de nationale jiujitsutitel bij de dames min 58 kg en won zo de Sint-Niklase Trofee voor Sportprestatie. Twee jaar later, in 1999 slaag-

de Budokwai erin om haar hoofdtrainer te laten uitverkiezen tot laureaat van de stedelijke Prijs voor Sportverdienste, een hele eer.

We maken nu een sprong naar de recente tijd.

Mede dankzij de nieuwe dojo die Budokwai van het stadsbestuur ter beschikking kreeg in de verlaten vestiging van de stedelijke basisschool aan de Koutermolenstraat, kon vanaf september 2001 een oude droom van Etienne Bats worden verwezenlijkt: het aanbod van "budo-sporten" uitbreiden met drie disciplines: aikido, karate en kendo.

In 2002 vatte Etienne als voorzitter van de Belgische Ju Jitsufederatie het plan op om het Vlaams jiujitsu kampioenschap naar Belsele te halen. Als datum werd zondag 23 februari 2003 vastgelegd. Helaas op 31 januari overleed Etienne. Het officiële kampioenschap kon daardoor niet doorgaan, mede ook door een bestuurswissel in de federatie. Budokwai bleef niet bij de pakken zitten en richtte in samenwerking met Jiujitsu Club Luchtbal uit Antwerpen het "Eerste Interfederaal Ju Jitsu Kampioenschap van Vlaanderen" in. De organisatoren maakten er een echt open tornooi van en nodigden alle mogelijke jiujitsu federaties uit om deel te nemen. Van meet af aan was het tornooi het mooiste en het grootste in België. Om de gedachte aan de stichter en promotor levendig te houden werd beslist het tornooi ieder jaar te laten plaatshebben op de eerste zondag van februari en werd de "Beker Etienne Bats" in het leven geroepen als onderdeel van het "Interfederaal Ju Jitsu Kampioenschap van Vlaanderen".



Demonstratie door Budokwai op de feestmarkt in Belsele



Kendotraining in de nieuwe dojo aan de Koutermolenstraat

Relaties en samenwerking

De stad Sint-Niklaas deed nooit vruchteloos een beroep op de club voor medewerking aan één of andere manifestatie. Ook scholen nodigen Budokwai regelmatig uit voor initiatielessen.

Voor het judo bestaat een goede samenwerking met de grote Judoclub Lokeren.

Voor het aikido wordt samengewerkt met Tokugawa Dojo uit Sint-Niklaas. Voorzitter Walter Van Daele vaardigt Luc Van Houtte en André Peelman af om de trainingen bij Budokwai te verzorgen.

Wat karate betreft is het Paul Coleman, voorzitter en hoofdtrainer van de Sint-Niklase Karate Club die bij Budokwai de lessen geeft.

Hoofdtrainer kendo is Raf Bernaers, voorzitter en hoofdtrainer van Tamiza Kendo Kai uit Sint-Niklaas, bijgestaan door een aantal enthousiastelingen, waaronder Luc Weyn, lid van Budokwai.

Op het vlak van jiu-jitsu is er een zeer nauwe samenwerking met Ju Jitsu Club Luchtbal, met voorzitter en hoofdtrainer Luc Cassier uit Antwerpen. De clubs richtten samen de vzw Tori I Kyō Kai op om het Interfederaal Ju Jitsu Kampioenschap van Vlaanderen beter te kunnen beheren. Het is mede dankzij deze samenwerking dat de Stad Antwerpen de Belseuse club goed heeft bevonden om deel te nemen aan het prestigieuze project "Topsport Antwerpen".

meest recente is de zilveren medaille van Tim D'Hondt op het Belgisch kampioenschap 2005.

Na jarenlang een rustig en vrij gelijkmatig verloop te hebben gekend heeft de club, na het overlijden van Etienne Bats, gedurende een tweetal jaar een nogal woelige periode beleefd. De laatste klippen daarvan lijken onlangs gerond te zijn. Op dit ogenblik heeft het ledenaantal het hoogste niveau ooit bereikt. Het bestuur dankt alle medewerkers die hebben bijgedragen tot het Budokwai van vandaag: een voorbeeld van degelijkheid, samenwerking en visie op sportief en maatschappelijk vlak.

Clubleiders sedert 1982

Voorzitters: Etienne Bats (1982 – 2003) – Twan Vereecken (2003 – heden)

Ondervoorzitters: Twan Vereecken (1982 – 2003)

Secretarissen: Jos Sanders (1982 – 1996) – Bert Leybaert (1996 – 2004) – Ann Sobrie (2004 – 2005) – Katty Thierens (2005 – heden)

Penningmeester: Annette Bats (1982 – heden)

Hoofdtrainers: Etienne Bats (1982 – 2003) – César Zaman (voor judo vanaf 2003 – heden) en Patrick D'Hondt voor jiu-jitsu (vanaf 2005)
Andere judo- en jiu-jitsustrainers: Jef Maes (tot 2003), Bert Leybaert (tot 2004), Frederik De Meulenaere (sinds 2005).

In de loop van de jaren hebben de leden van Budokwai heel wat medailles geogst. De

DE MINTONS, MEER DAN EEN PLUIMPJE SLAAN

Marc MAERTENS

Wie denkt dat badminton spelen iets is wat je op het strand leert, komt bedrogen uit. Net nog intensiever dan in het tennis, dient een badmintonspeler zich ook technisch te bekwamen en dat doe je zo maar niet aan de kust op een zonnige, en liefst windloze dag. Zo dachten tenminste ook **André de Langhe**, zijn echtgenote **Marie-Louise De Geest** en de spijtig genoeg reeds overleden **Edmond Rombout** toen ze op 2 september 1970 de MINTONS oprichtten.

Was het uit reactie op de destijds meer elitaire tennissport of gewoonweg uit enthousiasme en ter beoefening van de kunst van de improvisatie, dat de pioniers - zo wat 35 jaar geleden - met de tweede provinciale badmintonclub van start gingen?

Alhoewel men in de beginfase slechts kon gebruik maken van een paar zijveldjes in de - toen nieuwe - sporthal "De Witte Molen", bleek de vriendschappelijke sfeer in de loop van haar geschiedenis, een handelsmerk van de Mintons.

Zelfs toen het aantal leden zienderogen steeg en men hierdoor uitbreiding zocht in het Koninklijk Atheneum bleef het er aangenaam vertoeven, zowel voor de amateurs als voor de competitie spelers. Gezien het grote succes, diende men een ledenstop in te lassen tot ... 10 jaar later een tweede zaal in de sporthal enig soelaas bracht. Vrij vlug kende de club meer dan 70 leden.

Reeds in het seizoen 1971-1972 werd gestart

met een interclubcompetitie en zowaar een jaar later werd het **Nationaal Badmintonkampioenschap** te Sint-Niklaas georganiseerd. Tijdens dit jaarlijks weerkerend tornooi strijden 250 à 300 spelers uit alle landstreken voor het edele metaal.

Met succes werd tijdens de eerste seizoenen reeds meegedongen naar de kampioentitel in de nationale reeksen.

De club beschikt thans over zes competitieploegen die van provinciaal tot nationaal niveau hun talenten ten toon spreiden. De recreatieve spelers worden helemaal niet vergeten. Zij krijgen aangepaste trainingen teneinde maximaal plezier te halen uit hun geliefde sport. Sinds 1978 wordt er voor hen ook het **recreantentornooi** ingericht. Tijdens het jaarlijks **clubkampioenschap** komt ook iedereen aan bod.

"Wie niet denkt aan de jeugd, is niet goed bezig", aldus sprak ondermeer **Jacques Van Daele** die midden de jaren tachtig een jeugdreeks oprichtte. Deze jeugdwerking breidde dermate uit dat er thans een 120-tal jongeren, onderverdeeld in vijf categorieën, een belangrijke steunpilaar voor de club betekenen.

Successen bleven niet uit aangezien de voorbije jaren verscheidene jongeren zich konden ontbolsteren en opklommen tot B- of zelfs A-speler.

Eén van de hoogtepunten in de geschiedenis van de Mintons werd begin dit jaar geschreven door de medeorganisatie van het **interprovinciaal jeugdturnooi**.



De Mintons in 1972

Op achterste rij centraal Edmond Rombouts, links van hem André De Langhe en rechts Etienne Vercauteren



De mintons in 1975. Gekniel v.l.n.r. (...), Judith De Cock, Berlinda Dhondt, René De Langhe, Pascale Dhondt, Annouck Cool, J.-P. Thieffry. Staand middelste rij v.l.n.r. Vera Lievens, Chris Ravijts, Hilde Peeters, André Syvertsen, Marie-Louise De Geest, Leona Weyn, Jos Verbeeck, Guido Verschueren, Etienne Vercauteren. Achteraan v.l.n.r. Roger De Corte, Herman Weyn, Omer Velders, Luc Nys, Basiel Anné, Edmond Rombouts, Marc De Caluwé

Tweehonderd jongeren, behorend tot de top van hun provincie gaven een weergaloze uitstraling aan de badmintonnsport in het algemeen en aan de Mintons uit Sint-Niklaas in het bijzonder.

Badmintonclub De Mintons telt momenteel 230 aangeslotenen. Al haar activiteiten worden gespreid over drie sporthallen. Door zowel aandacht te hebben voor de recreanten als voor de topsporters, voor de jongeren als voor de senioren, in een vriendschappelijke sfeer, maar in een goed gestructureerd geheel, verdient deze club een plaatsje als parel aan de kroon van de Sint-Niklase sportraad!

Voorzitters:

- 1970 - 1975: André De Langhe
- 1976 - 1990: Basiel Anné
- 1991 - : Jozef Coene

Secretarissen:

- 1970 - 1981: Etienne Vercauteren
- 1982 - 1987: Rudy Weyn
- 1988 - 1989: Peggy Maryn
- 1990 - 1991: Kurt Van Bruysel
- 1992 - : Franky Weyn

Bron: Guy Van Nuffel en Franky Weyn



De kampioenen van De Mintons te gast op de Kampioenenhappening van 2004. Vooraan v.l.n.r. Ellen Raes, Helene Van Raemdonck, Steven Smet, Ruben De Vleeschhouwer, Michiel Polfliet, Stephan Moens, Bart Buytaert en trainer-secretaris Franky Weyn

VC A.T.B.*, PIONIER VAN DE VOLLEYBALSPOORT

Herman DOBBELAERE

1947 is het jaartal dat geborduurd staat op de vlag van A.T.B.. 't Is het jaar waarin het allemaal begon op het kampeerterrein 'De Gouden Leeuw' te Puivelde.

Het volleybal van toen is vandaag ondenkbaar. Men moet zich daar niet te veel van voorstellen. Het was de tijd van onderhands serveren, plakballen, schep-op- en smijtwerk. Onderlinge wedstrijdjes van de ouderen tegen de jongeren zorgden voor enige rivaliteit.

Met de deelname aan toernooien georganiseerd door andere A.T.B.-afdelingen te Grobbendonk, Sint-Job-in-'t Goor, Deurne en Hoboken begon een evolutie naar beter volleybal. Er werd een selectie gemaakt van de betere spelers; de generatie Hellemans (Roger, André en Jozef), Guido De Schrijver, speelden samen met de ouderen, Albert Christiaens, Jef De Cauwer, Willy Wauman, André Rotthier en Lucien Borghet (animator van de ploeg). Later werd dit team nog aangevuld met Norbert Huycke en Etienne Van Puymbroeck.

Buiten de A.T.B.-toernooien werd vanaf 1951 ook deelgenomen aan de ondertussen opgestarte competitie te Sint-Niklaas ter betwisting van de 'Wisselschaal Romain De Vidts',

later 'Wisselschaal Kopersbelang'. Deze competitie werd, met alle respect voor de tegenstanders, beheerst door A.T.B. dat 6 jaar na elkaar de wisselschaal in de wacht sleepte.

Mede door een bestuurswissel in 1957, met o.a. Herman Dobbelaere, werd overgestapt naar de AVBF (arbeiders volleybal federatie) Antwerpen. In deze competitie waar A.T.B. actief was tot 1971 werd 3 keer de titel behaald in de hoogste afdeling en tweemaal in de tweede afdeling.

Een nieuwe generatie jongeren, vooral gekend door de Heynincken, zou A.T.B. noodzaken over te stappen naar het Belgisch Volleybalverbond. Dit om een uitstroom van talentvolle spelers te vermijden. Ook daar bewees A.T.B. tot de betere ploegen te behoren in de provinciale afdelingen. Gestart in 3^{de} provinciale ging het in één ruk naar 1^{ste} provinciale.

Er was ook al enige tijd een roep om een damesploeg. Die kwam er in 1976. Ook deze ploeg kende succes en stootte na vijf jaar en twee titels (in 2^{de} en 1^{ste} provinciale) door naar 4^{de} landelijke, waar ze na twee jaar weer naar provinciale werden verwezen.

* A.T.B. = Arbeiders Toeristen Bond



De ploegen van A.T.B. in 1963 op de binnenplaats van het Volkshuis aan de Vermorgenstraat. Zij waren kampioen in 1^{ste} en 2^{de} reeks van de Antwerpse Arbeiders Volleybal Federatie (AVBF). Staande v.l.n.r. André Rotthier, Jozef Hellemans, Walter Dobbelaere, Emiel Heyninck, Willy De Sutter, Roger De Rop, Roger Hellemans, Herman Dobbelaere, André Hellemans. Gehurkt v.l.n.r.: William Neels, Hubert Dauwe, Edi Van Puyselde, Freddy De Sutter, Etienne Speleman, Willy De Rop, Frans Bogaert



Ontvangst op het stadhuis op 7 oktober 1972 ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan. Vooraan v.l.n.r. Herman Dobbelaere, Frans Goeman (met achter hem jong gemeenteraadslid Freddy Willockx), Jozef Hellemans, schepenen Pros Matthys, Albert Christiaens en André Rotthier

De jaren '80 werden voor de herenploeg jaren van ups and downs: promovieren naar nationale, maar meteen kaartje retour met als gevolg een terugval naar 2^{de} provinciale. Het daaropvolgende decennium werd gekenmerkt door tal van bestuurswisselingen, wat uiteraard wat problemen met zich meebracht.

Zo onder andere verdween de damesploeg, niet alleen omdat dit financieel moeilijk werd, maar vooral door een gebrek aan mensen naast het terrein die bepaalde verantwoordelijkheden moesten dragen. Toch bracht A.T.B. in die tijd ook vernieuwing op gang door het organiseren van een beachvolleybalcompetitie in Sint-Niklaas. De stabiliteit van de club



De dames- en de herenploeg te gast bij de hoofdsponsor in november 1990. Vooraan v.l.n.r. Linda Verbruggen, Christel Dobbelaere, Hermine Van Houwenhove, Nathalie Dirickx, Liv Duerinckx, Kristel De Sutter, Bea Foubert, Christel Van Gucht, Nancy Hellemans. Tweede rij v.l.n.r. Raoul De Bock, Karl Van Eemeren, Gunter Symoens, Geert Couton, Cindy Nijs, Rita Nicque, Inge Van Gucht, Fabienne Van der Vekens, Sven Masijn, Michel Driesmans. Achteraan v.l.n.r. Frans De Caluwé (sponsor), Guy Jansgheers, Guy De Vos, Sven De Meester, Sven Duerinckx, Peter Hellemans, Eric Van Nijvelseel, Patrick De Meyer, Herman Dobbelaere, Dirk De Mey, Rob Beckers, Wouter Demoen



Het bestuur van A.T.B. in september 2000. V.l.n.r. Herman Dobbelaere, erevoorzitter, Dietrich Heiser, voorzitter, Geert Couton, Rob Beckers, Mireille Van Drom, Sven Dierickx, penningmeester en Fabienne Van der Vekens, secretaris

werd gelukkig ook gerealiseerd door secretaresse Fabienne Van der Vekens. Zij loodste A.T.B. door heel wat woelige waters en is tot vandaag nog steeds een van de drijvende krachten van de club.

In het seizoen 2005-2006 is A.T.B. een nieuwkomer in eerste provinciale. Met een versterkte en verjongde ploeg wordt getracht zo hoog mogelijk in de rangschikking te eindigen. Bijna aan de helft van het seizoen lijkt dat met een voorlopige derde plaats aardig te lukken. Tegelijk tracht A.T.B. opnieuw een jeugdafdeling in het leven te roepen. Een moeilijke maar met het oog op de toekomst noodzakelijke opdracht. Elke zaterdagvoormiddag kunnen kinderen tussen 8 en 12 onder leiding van een bekwame trainer al spelend leren volleyballen in de sporthal van het vroegere K.T.A.

Wat kenmerkt nu Volleybalclub A.T.B.? Vooral het feit dat zij nog bestaat!

Hoeveel liefhebberssportverenigingen overleven een halve eeuw, officieus 58, officieel 55 jaar?

Hoe komt dat? Clubgeest, vriendschap en kameraadschap ja (vooral na winst). Kortom, bij A.T.B. spelen blijft een leuke boel.

Maar ook mede dankzij de inspanningen van velen, op alle vlakken, die nodig zijn om een sportvereniging te besturen.

Voorzitters:

- Albert Christiaens
- Herman Dobbelaere (ca. 1965 - 1993)
- Raoul De Bock (1993 - 1996)
- Liliane Christiaens (1997)
- Rob Beckers (1998 - 2000)
- Dietrich Heiser (2000 - 2003)
- Bart Maes (2004 - ...)

VOLLEYBALCLUB SINDA SPEELDE IN DE JAREN TACHTIG MET DRIE SENIORENPLOEGEN

Etienne DE MEESTER

Vlug op eigen benen

In 1969 werd binnen de "Sint-Niklase Volleybalclub" voorzichtig gestart met een damesploeg in navolging van de heren. Daar het aantal speelsters ontoereikend was, plaatsten de initiatiefnemers een oproep in het reclameblad. Dit miste zijn doel niet want o.l.v. de eerste trainer en tevens voorzitter Luc Muyltermans, kon de gloednieuwe club inschrijven voor de competitie 1969-70 van het Belgisch Volleybalverbond (stamnummer 826).

In geelblauwe uitrusting begonnen de dames met veel enthousiasme in eerste provinciale, toen nog de enige damesreeks in Oost-Vlaanderen. Succes bleef niet lang uit, want tijdens het seizoen 1970-71 veroverden zij de titel en de promotie naar de tweede nationale afdeling. Bovendien wonnen de ambitieuze dames de beker van Oost-Vlaanderen die voor het eerst werd ingericht.

In 1971 voelde de "Sint-Niklase Damesvolleybalclub" zich sterk genoeg om op eigen benen te staan. Men installeerde een eigen bestuur met Augustin De Beule als voorzitter. Door de ondersteuning van een sponsor

wijzigden de naam ("Cocks Dames Volley") en de clubkleuren (roodwit). Meteen veroverden zij hun tweede provinciale beker.

Damesvolleybal in de lift

Vanaf het seizoen 1973-74 waaide er een nieuwe wind door de club. Voorzitter De Beule nam ontslag, Maurice Rouvroy volgde hem op. Het bestuur breidde uit en het ledenaantal steeg. De eerste jeugd ploeg, een kadettenteam, nam deel aan de pas opgerichte jeugdcompetitie. Wegens de verre verplaatsingen en het gering aantal matches besloot de leiding van Sinda (afkorting van SINT-Niklase DAMes) om met deze ploeg, de "Voskens", in 1975-76 deel te nemen in de laagste Oost-Vlaamse damesreeks. Het damesvolleybal zat duidelijk in de lift.

In 1976 werden de eerste jeugdproducten overgeheveld naar de eerste ploeg die door de herschikking van de nationale reeksen in derde nationale speelde. Het succes van de jeugdwerking leidde naar het debuut van een derde team, de "Kwikskens", in derde provinciale 1980-81.



Augustus 1983. Sinda gaf logies aan een Poolse ploeg uit Gdansk. Beide ploegen namen deel aan het internationaal toernooi van Asterix Kieldrecht.

Staande: Poolse ploeg met rechts trainer Zbyszek Ptak

Tussen de nrs 15 en 12 staat Boniewska Grazyna, in volleybalkringen gekend als Bonia. Zij bleef in België en speelde vele jaren bij Kieldrecht.

Zittend: Sinda A 3^{de} nationale reeks v.l.n.r. Jeannine Van Moorhem, Sabine Hebb, Miet Cools, Anne-Mie Van Meerssche, Ann De Rudder, Jeannine De Prekel, Chris Broeckart en John Van Mieghem



December 1989. Chris Broeckaert ontvangt de Prijs voor Sportverdienste uit de handen van burgemeester Freddy Willockx.

Ondertussen maakte voorzitter Rouvroy plaats voor de eerste vrouwelijke voorzitter, Chris Joos, een speelster van Sinda. Onder haar leiding handhaafden de drie seniorenploegen zich telkens met wisselend succes in hun reeks.

Een nieuwe voorzitter, een nieuwe koers

In 1983 nam Jos Van den Baere plaats op de voorzittersstoel. Door de aanhoudende toe-

name van jeugdigen besliste het bestuur om terug een specifieke jeugdopleiding te organiseren. Dat resulteerde in een junioren- en een scholierenploeg in de competitie 1984-85. Eveneens in 1984 besliste de Belgische Volleybalbond van de laagste nationale reeksen te splitsen in een Vlaamse en een Waalse vleugel. De clubleiding paste de ploegnamen aan om senioren- en jeugd ploegen beter te onderscheiden. Sinda-A speelde in de tweede landelijke reeks; de "Voskens" en de "Kwikskens" werden respectievelijk Sinda-B



Sinda-B – 2^{de} Provinciale – seizoen 90-91

Oud-speelsters uit Divisie-ploeg (aangevuld met enkele jongeren) wilden nog volleyballen in provinciale reeks. Rechtstaand v.l.n.r. Trees Heirbaut, Rita Verlact, Rita Van Meerssche, Chris Vermeulen, Chris Broeckaert, Miet Cools, Dirk De Mulder (trainer). Zittend v.l.n.r. Maritza Lippens, Ingrid Waltens, Kathleen Van Landeghem, Lieve Pincé, Ilse Beck

en Sinda-C en speelden in derde en vierde provinciale.

Ondertussen groeide het damesvolleybal op technisch en tactisch vlak naar een hoger niveau. Bovendien werd het steeds moeilijker om te blijven wedijveren met krachtig gesponsorde clubs, die de beste speelsters binnenhaalden.

In 1986 degradeerde Sinda-B naar vierde provinciale. Enkele oudere speelsters besloten toen om van de A-ploeg over te stappen naar de B-ploeg waardoor deze twee opeenvolgende seizoenen kampioen speelde. Doch door het afhaken van Sinda-C behield de damesclub nog twee seniorenteams in 1988. Ondanks schuchtere pogingen op de transfertmarkt degradeerde Sinda-A toch na het seizoen 1991-92. Voor het eerst sinds 1971 moesten de dames weer in eerste provinciale aantreden. De ploeg vocht terug, miste net de titel na een geladen wedstrijd tegen Aaigem in 1995, maar promoveerde toch met trainer Fonck na winst van de interprovinciale eindronde.

Tussen 1992 en 1995 gingen de juniories, in het kader van sportuitwisselingen, de internationale toer op door ontmoetingen uit en thuis met Poolse en Tsjechische ploegen.

Sinda verliest zijn eerste ploeg in divisie

In 1996-97 beleefde Sinda het zwartste jaar uit zijn bestaan. De eerste ploeg was zo zwaar gehavend door het wegvallen wegens kwetsuren en familiale omstandigheden, dat

ze in de loop van de competitie forfait moesten geven. Daardoor verloor de vereniging haar plaats in divisie (de nationale reeksen). Sinda daverde op zijn grondvesten, veel jeugdspelsters verlieten de club. Doch het bestuur liet zich niet uit zijn lood slaan en het begon aan een verjongingskuur. De eerste ploeg startte, vooral met eigen jeugd, de competitie 1997-98 in derde provinciale.

Tegenslagen bleven echter de Sint-Niklase dames achtervolgen. Zij verloren Chris Broeckaert na een slepende ziekte. Chris beantwoordde destijds de advertentie, fungeerde tot 1986 als spelverdeelster van het A-team, trainde met succes de juniories en coördineerde samen met het bestuur de jeugdwerking. Omwille van deze mateloze inzet ontving zij in 1989 de stedelijke Prijs voor Sportverdienste. Wegens een herschikking van de reeksen belandde de eerste ploeg in 1998 in tweede provinciale, ook het jaar waarin Ivo Heirweg de jeugdwerking kwam versterken als trainer van de kadetten.

In 2002 wijzigde de clubleiding grondig met o.a. Jacques Haus die voorzitter Jos Van den Baere opvolgde. Een dieptepunt was het feit dat Sinda het volgende seizoen geen seniorenteam inschreef. Bovendien verhuisden de vier jeugdploegen naar de sporthal van "Bad Michel".

Nieuwe dames sloten aan en aangevuld met enkele juniories nam Sinda-A haar plaats in derde provinciale weer in (seizoen 2003-04). Een jaar later keerden alle ploegen terug naar "De Witte Molen". Daar werken de Sint-Niklase dames verder aan de heropstanding.



Leden en bestuur van Sinda in 1995 bij het 25-jarig bestaan. Onderaan v.l.n.r.: Wilfried De Smet, secretaris, Herman Fonck, trainer, Jos Van Den Baere, voorzitter; 2^{de} rij rechts: Stijn Thibaut, bestuurslid; 3^{de} rij links: Chris Broeckaert, jeugdverantwoordelijke en trainster; 4^{de} rij links: Werner Van Landeghem, bestuurslid scheidsrechter; 5^{de} rij: Joris Van Den Baere, jeugdtrainer, Ives De Mul



Seizoen 2004 - 2005, Sinda-miniemen en -cadetten, beiden kampioen van Oost-Vlaanderen
 Gekniel v.l.n.r.: Marieke Scheerlinck, Nacye Celik, Jana Vermeulen, Anja Calcoen, Marijke Jordens
 Staand v.l.n.r.: Benny Vercauteren (trainer) Tina Hoof, Lore Stremes, Valerie Michiels, Louise De Maesschalck, Bianca Verstraeten, Lies Van Poucke, Anneke Calcoen
 Achteraan: prominenten stadsbestuur en sportraad

Voorzitters

Luc Muyldermans (1969-71)
 Augustin De Beule (1971-74)
 Maurice Rouvroy (1974-79)
 Christine Joos (1979-83)
 Jos Van den Baere (1983-2002)
 Jacques Haus (2002- ...)

Secretarissen

Tony Waterschoot (1974-79)
 Maria Cools (1979-86)
 Willy Heirweg (1986-88)
 Hilde De Bock (1988-92)
 Wilfried De Smet (1992-97)
 Jozef Van Remoortere (1997- ...)

DE VELODROOMS VAN SINT-NIKLAAS

Alfons SMET en Steve WANTE

De voorlopers

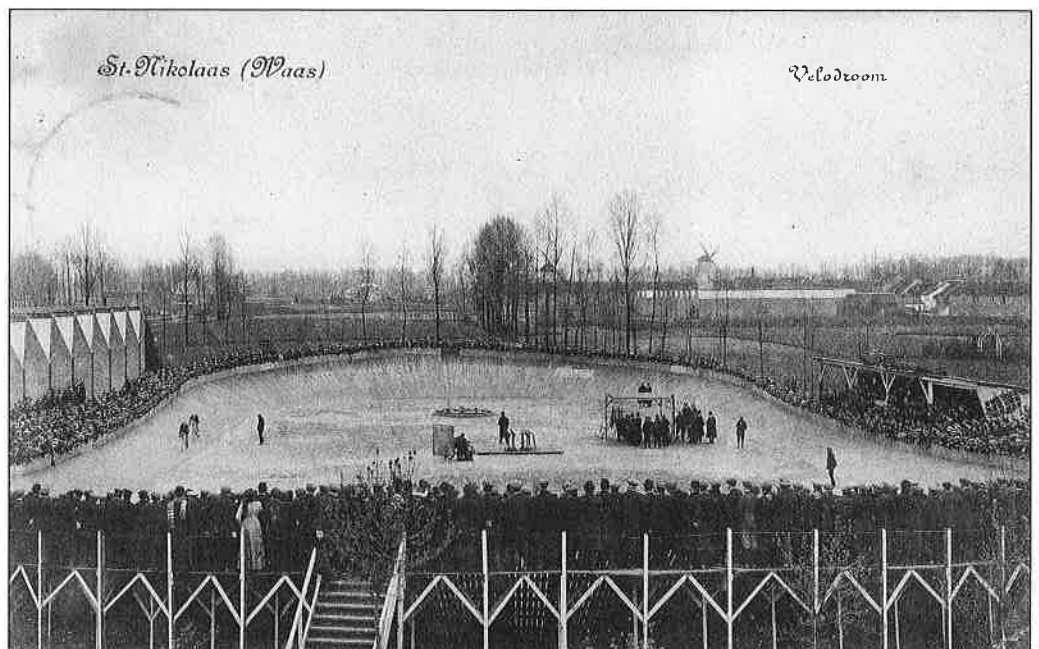
Waarschijnlijk werd de allereerste velodroom gebouwd op het Brugsken te Sint-Niklaas; gelegen midden tussen de Moerland en de Schoolstraat, daar waar later de aannemers de gebroeders Maes zich vestigden. Deze houten piste zou reeds vóór 1900 zijn gebouwd. We hebben geen enkel document noch bouwvergunning gevonden met betrekking tot deze velodroom. Wel weten we dat het café 'Het Schuttershof' dat er aanpaalde in 1934/35 werd uitgebaat door de familie Van Daele, waar er vroeger een zekere blokmaker Van Esbroek zou gewoond hebben. De nog in leven zijnde zoon Alfons Van Daele (°1923) herinnert zich nog dat, toen hij 12 jaar was, alhoewel schoolplichtig, van zijn ouders gedurende één jaar moest thuis blijven om het braakliggend land dat aan het café paalde om te spitten. Daar stootte hij op de rode rioleerbuizen van de ooit bestaande velodroom. Verder was er geen spoor te vinden. Merkwaardig ook dat er nooit iets van bedrijvigheid zoals wedstrijden, enz... aan het licht is gekomen. 'Het Schuttershof', waar zeker wel een schuttersvereniging zijn stek had, heeft het veel langer volgehouden.

Een andere velodroom was gelegen aan de Antwerpsesteenweg, vlak tegenover het einde van de Mercatorstraat. Een brede oprit

leidde naar een betonnen piste die wel 200 m of meer lang was.

Rechts van de oprit aan de straatzijde was er een café, 'De Velodroom' genaamd, maar algemeen bekend als 'het Glazen Daksken' omdat aan de voorgevel een glazen afdak was en nog steeds is. Daarachter bevonden zich de gebouwen van de spinnerij en ververij Schoeters. Waarschijnlijk is het café onder die naam er maar gekomen toen de piste er al was.

Wanneer de velodroom werd gebouwd, noch van de activiteiten die er plaats vonden is bijna niets bekend. Zeker is dat ze er reeds stond voor 1900 en dat de lokale renners zoals 'den boer' De Baere (vader van Karel) en Isidoor Méchant erop hebben gereden. De piste werd reeds vóór 1930 afgebroken. Waar eens de betonnen omtrek van de piste lag, werd dit later herschapen tot een relatief smalle zandweg. En daar werd ook op gekoerst! In het begin van de jaren dertig vond er een wedstrijd plaats waar zowat alle categorieën aan bod kwamen met verschillende wedstrijden naar gelang de ouderdomsklasse. 'Door' Méchant, in gele trui, was ook van de partij. Hij had toen reeds een fiet-senwinkel aan de Ankerstraat, twee huizen rechts van de latere cinema Century. Een andere opmerkelijke figuur was een zekere Antwerpenaar Lamot(te) die reeds lang aan de Mercatorstraat woonde. Hij was voeger



Door middel van een postkaart kennen we het bestaan van de betonnen velodroom, gelegen aan de Antwerpse Steenweg tegenover de Mercatorstraat, met aan de straatzijde café "De Velodroom", later het nog bestaande "Glazen Daksken" genaamd.



De openingswedstrijd in 1934. V.l.n.r.: Alois Van Oppens bijgenaamd "de pinker", verzorger, overwinnaar Jules De Schepper uit Temse, Gerard Eeckman, Achiel Bocklandt, René Tielemans, Mon Roelant, Baziel Janssens en uiterst rechts Armand Smet.

van beroep, wel ouder dan Méchant en reed dus in een andere categorie. Met zijn witte trui met regenboogkleuren erop overklaste hij alle anderen. Door de vele categorieën had bijna iedereen prijs. Ze werden met een geldprijs en palm bedacht waarmee ze fier naar huis reden.

Vermoedelijk werd er geen inkomgeld gevraagd, want het publiek kon vanaf de velodroom naar het daarachter liggend open terrein aan de Lamstraat lopen. De Priesteragewijk bestond toen immers nog niet.

Een wielervedstrijd met faam

In 1933 werd een volwaardige wielervedstrijd aan de Pastoor de Meerleerstraat gebouwd. Deze was 166,66 m lang om na zes ronden de populaire "vliegende kilometer" te bereiken. Daarop werd in mei 1934 de eerste wedstrijd verreden, gewonnen door de in die tijd alomgekend beroepsrenner Jules De Schepper van Temse.

In juli daarop, ter gelegenheid van de kermis, kwam er de Grote Prijs Stadsbelangen aan, gewonnen door de wereldkampioen Fred Haemerlinck.



Velodroom Pastoor de Meerleerstraat omstreeks 1937. V.l.n.r. René Tielemans, Mon Roelant, (...), Alois Van Oppens (achteraan met pet), renner Charly Coppens uit Sint-Niklaas, Benjamin Inghels, (...), Gerard Eeckman (met pijp), (...), Frans De Vrij, voorzitter Stadsbelangen, renner Noens alias "den ijzeren" uit Stekene, Petrus "de pathé" Geerinck, (...), geluidsinstallateur Willy De Donder, (...) en uiterst rechts "de witten" Van Hoeyweghen



Meeting 30 augustus 1943. V.l.n.r.: BWB-afgevaardigde Gerard Eeckman, koerscommissaris Armand Smet, belleman Aloïs Van Oppens, Jef Scherens, wereldkampioen snelheid, Louis De Cock eigenaar piste, voorlaatste René Tielemans met daarnaast Mon Roelant

Stichters en bestuurders van de piste waren bekende Sint-Niklazenaren o.a. Mon Roelant, voorzitter, René Tieleman en Achiel Bocklandt, B.W.B. afgevaardigden, Frans De Vrij, voorzitter van Stadsbelangen, Julien Grandsart, Louis De Cock en Armand Smet, bestuursleden.

Tot de geldschietters behoorden André Sax, Alex Lavergne en Petrus "Pathé" Geerinck, vader van Robert. Jarenlang zou deze velodroom het centrum blijven van de wielersport in het Waasland.

De beste renners werden gecontracteerd o.a.: Poeske Scherens, Nest Thyssen, Lucien Acou, Piet Van Kempen (vader en zoon), Harry Van Vliet, Rik Van Steenberghe, enz.

Deze piste stond immers bekend als de vlugste van België, vakkundig aangelegd en met soepel lopende bochten waardoor hoge snelheden werden bereikt.

In 1941 gebeurde er een spijtig ongeval ter gelegenheid van een galaprogramma met "Poeske" Jef Scherens als vedette: een deel van de tribune begaf door een te grote



Vooraan v.l.n.r.: Aloïs Van Oppens, Gerard Eeckman, Emiel Van Puyvemde, renner Staf Van Overloop, Henri De Vos bekend turner, Armand Smet

belangstelling, waardoor een aantal toeschouwers gekwetst werden aan lege flessen die daaronder lagen opgestapeld. Het gevolg was een hoop miserie met de verzekering omwille van de liquiditeiten om de slachtoffers te vergoeden en de schade te dekken. In 1945 kocht houthandelaar Louis De Cock hierop de hele zaak om samen met matchmaker Van Buggenhout nog enkele goede zaken te ondernemen op de piste.

Nog datzelfde jaar werd de wielersbaan door de eigenaar ontmanteld en afgebroken. Persoonlijke ontgoochelingen hadden hem zo zeer aangegrepen dat hij de sportieve zijde de rug toekeerde en het terrein waarop de wielersbaan had gestaan omvormde tot hangaars en stapelplaatsen voor zijn houthandel. In 1950 werd op dit perceel dan toch nog een schutterstoren gebouwd door dezelfde eigenaar.

Het steekkaartje van de piste

Planning voor het bouwen van een wielersbaan: 1933

Eerste wedstrijd: mei 1934

Aankomst eerste wielerswedstrijd Grote Prijs Stadsbelangen: 1934, gewonnen door Fred Hamerlinck

Laatste aankomst van deze grote prijs: 1944.

De erelijst

1935:	Gerard Loncke	1940:	François Cools
1936:	Ant. Cave	1941:	Emiel Faignaert
1937:	Lichel Dhooghe	1942:	Staf Van Overloop
1938:	Roger Gyselincx	1943:	Georges Claes
1939:	Alfons De Loor	1944:	Eugeen Jacobs

Voorzitter van het comité:

Mon Roelant

Speaker:

Gerard Eeckman

Matchmakers:

René Tieleman en Jean Van Buggenhout

Afmetingen piste:

166,66 m

Materialen:

aaarde en houtwerk

Tribunes:

van het sportcomité Stadsbelangen

Grondeigenaar:

Louis De Cock, nadien aangekocht door het comité van de velodroom. Allerlei noodzakelijke voorwerpen als rugnummers, vlaggen, afsluitingen en bel werden overgenomen van de wielersbaan van Beveren die ophield te bestaan.

Capaciteit:

3000 toeschouwers

Prijzen van 1944 – 1945:

volksplaatsen 10 fr.

bochten 20 fr.

tribunes 50 fr.

Afbraak van de piste:

1945

HET KORTE MAAR OPGEMERKTE LEVEN VAN F.C. RAPID BELSELE

Julien GHESQUIERE

Kort na WO II werd op de wijk Duizend Appels – gelegen op de grens van Belsele, Sinaai en Waasmunster – een voetbalploeg gesticht. Het volkse karakter van deze wijk, door de goeemeente “de Warme Landen” genoemd omwille van de vele “cabardouchkes”, zorgde voor een aparte doch zeer hechte samenleving. De nieuwe club was een kort maar hevig bestaan beschoren. F. C. Rapid maakte furore van 1946 tot 1957.

In Het Vrije Waasland van 3/8/1946 lezen we onder de rubriek “Aansluiting van werkende leden bij onze Waassche Voetbalclubs” volgende namen bij FC Rapid Belsele: Georges Mets, Arthur Nachtegael, Alfons en Theophiel Vermeulen, Aimé Van Osselaer, Jozef Huys, Lucien De Witte, Maurice De Permentier, Albert De Bock, Henri Bauwens, Joannes Briessinck, Omer Van Goethem, Gaston en Maurice Van Damme, Cyriel Van Bossche en Roger Smet.

Reputatie!

Voor de oorlog was V.V. Waeslant dé ploeg van Belsele; na de oorlog werden heel wat van hun oudgedienden de eerste basisspelers van F.C. Rapid. Ze misten hun competitiestart niet in 1946-47 en bewezen meteen dat ze tot de sterkste ploegen van de reeks behoorden. Een verdienstelijke 5^{de} plaats was het eindresultaat.

Het feit dat het hen voor de wind ging had ook zijn keerzijde, vele ploegen wilden F.C.

Rapid wel eens “pakken”. De volksjongens uit Belsele lieten zich echter niet onbetuigd zodat sommige correspondenten het “brute spel van de Belcelenaren” gingen beschrijven. Zo eindigde op 29/12/1946 de match tegen Kallo in een vechtpartij en werd de Belseelse keeper tijdens de wedstrijd op Wachtebeke bekogeld. Die reputatie zou hen blijven achtervolgen; ter illustratie een artikel van hun eigen verslaggever over een vriendschappelijke match begin ‘48:

“...de beestachtige ontmoeting tegen Zele Heikant, waar reeds bij de aankomst van onze spelers een groot mes op de muren stond geafficheerd, de Zeelse supporters met messen zwaaiden en het bestuur gedurende de match haar spelers aanwakkerde om een slachting aan te richten in onze rangen, zodat de wedstrijd door het vrijwillig foutief optreden van de Zelenaars veeleer op een kleine oorlog geleek en van voetbal geen sprake was...”

Terrein

F.C. Rapid speelde aanvankelijk op een terrein langsheen de spoorweg Sint-Niklaas-Lokeren. Heel praktisch was dat niet: zo moesten de spelers van de kleedkamers, in de hof van Modest Noens, langs een dreef het veld in om het plein te bereiken. Hun afgelegen terrein was ook dikwijls het doelwit van dieven en vanden. Daarom keek het bestuur uit naar een nieuwe locatie. Die vonden ze aan de Lokerse Baan, dichtbij het chalet “Het Wit Paard” van voorzitter Aimé Van Osselaer. Een landbouwer deed een goede zaak door

De pas gestichte ploeg (augustus 1946) in de hof van Modest Noens

*Staande v. l. n. r.: Bert De Bock (herbergier van café Rapid), Alfons Vermeulen, Bert Temmerman, Roger De Looze, Gust Van Bogaert, Hilaire De Wilde, Theofiel Vermeulen, Maurice Van Damme (de taximan) en Gaston Van Damme
zittend v. l. n. r.: André Geutens, Omer Wauters, Gaston De Wilde, Leopold Fonteyn en François Van Audekercke*



zijn weide tussen de Lokerse Baan en de Oude Baan te ruilen voor het grotere terrein aan de spoorweg. Beide partijen waren uitermate tevreden en de inhuldiging door de Belseelse pastoor op 3/9/47 was een hoogtepunt in het bestaan van de club.

1947-48 was een memorabel seizoen. Rapid sloot de eerste ronde af met een 9-0 zege tegen Beervelde en telde in de rangschikking 3 punten voorsprong op Vrasene. Bovendien bleven G. Smekens, L. Fonteyn, L. Joos, A. Geutens, E. De Bock, R. Laureys, T. Vermeulen, A. Temmerman, A. Van Bogaert, R. Meersman, L. Van Osselaer, A. Van Bosch, N. Van Osselaer, R. Van Bosch, J. De Tender, M. De Permentier en G. Van Cleemput 10 matches op rij ongeslagen. Toch ging de titel door kwetsuren en tegenslagen nog verloren. Ook de jaren daarna strandden ze steeds op het randje.

Titel bleek onbereikbaar

In het seizoen 1948-49 startte F.C. Rapid met een B-elftal. Maar ook nu was de titel niet voor hen weggelegd en de B-ploeg eindigde op de, jawel ... 2^{de} plaats.

Tijdens de competitie 1949-50 speelde het 1^{ste} elftal in de 3^{de} reeks A, de reserves in 4^{de} bijzondere. Op 23 oktober stonden beide ploegen aan de leiding maar weer ging het mis in de tweede helft van de competitie. Ook in de twee volgende jaren bleef de felbegeerde titel uit.

Voor de start van 1953-54 gooide men het over een andere boeg. Voorzitter Aimé Van Osselaer deed een oproep tot de sportmannen van Belsele voor een vergadering in het

café van Hector Van Osselaer in het dorp. Het was de bedoeling het bestuur uit te breiden en tevens kandidaat-scheidsrechters en jonge spelers te recrutereren.

In 1954 verheugde witzwart zich in de komst van 8 spelers van Sportkring Sint-Niklaas. De kern bestond daardoor uit Vermeulen, Braem, Van den Berghe, Van Vlierberghe, Smekens, Mariman, Stremersch, Meert, Van Brussel, Waegeman, Van Ranst, Polfliet, Van Pottelberghe, Dhondt, De Schepper en Laureys. Weerom bleek de titel onbereikbaar. Nieuwe namen in 1955-56 waren De Rechter, Steels, Blommaert, De Keyzer en Smet. Maar ook zij, evenmin als Poppe, Michiels en Van Osselaer (keeper), konden de droom van hun voorzitter en supporters realiseren.

Einde in 1957

De uitslagen, meestal zware verliescijfers, in Het Vrije Waasland van 1957 spreken boekdelen: er was iets grondig mis, de doodsklokken luidden boven het eens zo fiere Rapid. Eén keer zou het voetbalplein, zij het buiten competitie, nog eens véél volk krijgen. Op zondag 15/12/1957 organiseerde men een liefdadigheidswedstrijd voor autobusontvanger Achiel Van Bossche die blind was geworden door een smartelijk arbeidsongeval. Het personeel van Diana Cars (van autobsuitbater Kamiel De Deene) en Danny Boys uit Antwerpen zorgden voor financiële en morele steun. Belsele, met zijn fanfare en alle notabelen op kop, zakte voor de laatste keer massaal naar het plein van Het Wit Paard en F.C. Rapid af.



De spelers poseren op het nieuwe terrein naast "Het Wit Paard". Derde van rechts achteraan is Aimé Van Osselaer die jarenlang het sport- en verenigingsleven in Belsele kleurde.

TWEE VORMEN VAN HONDENSPOORT IN NIEUWKERKEN

Daniël GRUMIAU

Windhondrennen tussen 1976 en 1982

Ons land telt een hele waaier gekende en minder gekende vormen van sportbeoefening. Bij de tweede reeks kunnen we het "windhondrennen" onderbrengen.

Op 16 november 1964 werd de Belgische Vereniging voor Windhondrennen (BVW) gesticht, meteen de oudste dergelijke club in België. De eerste renbanen lagen in Lokeren en in Haasrode bij Leuven.

In 1976 kwamen de Nieuwkerkenaren Harry Dullaert en Patricia Van Wiele, samen met enkele andere Wase hondenliefhebbers, in contact met de BVW. Zij besloten om ook in Nieuwkerken een renbaan aan te leggen.

Vooreerst werd een eigen bestuur samengesteld. Lisette Van Tongerlo-Janssens, nationaal voorzitter, werd ook de plaatselijke voorzitter, Patricia Van Wiele nam het secretariaatswerk voor haar rekening, Harry Waelbers werd penningmeester en Jean Poppelmon de verantwoordelijke voor de organisatie van de wedstrijden. Harry Dullaert, Jean Mercier en de heer Lammens vervulde het bestuur. Na het nodige overleg met het stadsbestuur kwam men overeen om de renbaan op de sportterreinen aan de Meesterstraat te Nieuwkerken onder te brengen, meer bepaald op het plein dat het dichtst bij de spoorweg lag. Na de uiteindelijke voltooiing noemde men het "Oost-City".

In november 1976 wilde men een eerste (propaganda)wedstrijd organiseren, maar men startte met brute pech. Alles moest afgelast worden wegens een heel dichte en hardnekkige mist. De talrijk opgekomen sympathisanten moesten onverrichterzake huiswaarts keren. Men liet echter de moed niet zakken en wekelijks, telkens op zaterdagmiddag, konden de honden getraind worden. De "baasjes" kwamen dan telkens met hun

whippets, met hun afghanen, hun greyhonden en saluki's ... naar Nieuwkerken afgezakt om duchtig te oefenen. Het was dan een geblaf van jewelste!

De eerste zondag van elke maand, van maart tot en met november, werden er 's namiddags wedstrijden georganiseerd. Per categorie kwamen de dieren in competitie en na de afvallingsreeksen kende men de respectieve finalisten. Hun baas of bazin ontving een trofee.

Er was echter één groot probleem: de sportterreinen waren in feite bestemd voor voetbalactiviteiten. Vóór elke manifestatie moest het bestuur van de BVW de noodzakelijke accommodatie (piste, starthokken, jurylokaal en een bescheiden kantine) in tenten opstellen. En alles diende 's avonds weer opgeruimd te worden. Desondanks hielden de organisatoren het dapper vol tot 1982. Toen wou het Sint-Niklase stadsbestuur het hele complex reorganiseren en konden de windhondrennen er niet meer doorgaan.

Dankzij verschillende relaties kon de club uitwijken naar een geschikter terrein aan de Reepstraat te Sint-Gillis, waar ze nu nog steeds gehuisvest is. Op 17 september 1982 kon burgemeester Omer De Mey de start geven voor de openingswedstrijd op de nieuwe locatie. En deze keer zonder mist.

Deze informatie werd ons bezorgd door Harry Dullaert en Patricia Van Wiele.

Hondenafrichting "Aktief"

Heel wat hondenliefhebbers opteren voor africhting en dressuur van hun viervoetige vrienden. In Nieuwkerken kan dat binnen de club Aktief.

Mevrouw Ann De Belder, een gepassioneerde hondenliefhebster, bezorgde ons de inlichtingen.



De starthokken op de renbaan

De hondenvereniging Aktief werd op 16 juli 1988 gesticht en volgende personen behoorden bij de oprichters: Marc Potiau (voorzitter), Ann De Belder (secretaris), Luc Vanaecht en Ghislaine De Ghendt (penningmeesters).

Het huidige bestuur bestaat uit Kris De Ridder (voorzitter), Chantal Heyrman (secretaris), Leo Van Dorpe (penningmeester), Willy Adriaenssens, Lut Van den Branden en Jan Van de Sande (bestuursleden). De zetel van de vereniging en het oefenterrein bevinden zich aan de Drielindenstraat te Nieuwkerken. Op dinsdagavond traint men het aankweken van gehoorzaamheid en het zgn. "pakwerk". Een en ander wordt op zaterdagmiddag verder ingeoeffend, maar dan gaat de aandacht ook naar het speuren. Het aantal aangesloten leden van Aktief schommelt tussen 25 en 35. Aktief is aangesloten bij de Koninklijke Unie Sint-Hubertus (KUSH), onder het stamnummer 883. KUSH maakt deel uit van het internationale FCI. Alle verenigingen die daarbij zijn aangesloten, willen de hondensport bevorderen door aangepaste trainingen en door het organiseren van degelijk gereglementeerde wedstrijden.

De jaarlijkse hoogtepunten zijn enerzijds het nationaal kampioenschap, dat beurtelings in Vlaanderen en Wallonië plaatsvindt, anderzijds het wereldkampioenschap dat telkens in een ander land wordt georganiseerd. Om deel te kunnen nemen moet men slagen in een hele reeks selectiewedstrijden die door de verschillende aangesloten verenigingen geprogrammeerd worden. Voor de "Grote Prijs van België" worden slechts 20 geleiders (met hun dieren) en twee reserves geselecteerd. Om die selectie te verwerven dienen de deelnemers te slagen in wedstrijden van drie provincies (waaronder één verplichte wedstrijd), beoordeeld door verschillende keurmeesters. Indien men in de verplichte wedstrijd niet slaagt, kan men een verdere selectie vergeten. Het programma bestaat uit drie disciplines en telt drie categorieën: a. de gehoorzaamheid, b. het zgn. "pakwerk", c. het speuren." Om van categorie I over II naar III te kunnen opklimmen, moet men lukken in de examens. Daarbuiten zijn er nog ploegen-

wedstrijden en C-proeven (alleen pakwerk) waardoor men de vriendschappelijke sfeer tussen de deelnemers, hun supporters en hun clubs wil bevorderen.

Hondenafrichting houdt in dat het dier geleidelijk moet leren om zijn baas onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Dat vergt uren doorgedreven en geduldige training. Het "pakwerk" omvat enerzijds het aanvallen van een persoon in speciale kledij en het leren lossen van de prooi op een eenvoudig bevel. Het speuren wordt al spelend aangeleerd en dat gebeurt vooral op basis van beloning. Er is ook een duidelijk verschil tussen het africhten van een reu en een teef. De voortdurende omgang schept een echte band tussen de eigenaar (begeleider) en het dier en verschaft heel veel voldoening.

In Aktief had men altijd een heel gevarieerd rassenspectrum en men behaalde goede resultaten in tal van wedstrijden. In de loop van de jaren werden een achttal geleiders voor de Grote Prijs geselecteerd, sommigen zelfs meerdere jaren na elkaar. We vernemen graag Kris De Ridder (huidige voorzitter) met vier selecties en dat met vier verschillende hondenrassen. Dat laatste is niet zo evident omdat de meeste aandacht naar de Mechelse schepers gaat.

Aan bovengenoemde concours mogen alleen de rassen deelnemen die door KUSH worden aangeduid. De meest gekende zijn: de Belgische (Mechelse) en de Duitse herder, de bouvier, de dobberman, de rotweiler en de border collie.

Ook op wereldvlak presteren de aangesloten clubs van KUSH voortreffelijk. Zo behaalde Ann De Belder in 2003 met haar bouvier de 3^{de} plaats op het wereldkampioenschap te Heteren (Nederland). In 2004 werd Willy Adriaenssens 4^{de} (op veertig deelnemers) in Langenthal (Zwitserland).

Momenteel heeft de club kopzorgen met het realiseren van een degelijke kantine. Die is noodzakelijk om de clubwerking te bestendigen, om de bezoekers treffelijk te kunnen ontvangen en om het clubleven te kunnen financieren. Hopelijk brengt de nabije toekomst een bevredigende oplossing.



Een aantal van de 24 leden met hun hond

HEROPBLOEI VAN DE DUIVENSPOORT NA WO II IN SINT-NIKLAAS

Etienne De Meester

Bij het schrijven van ruim een eeuw sportgeschiedenis van Sint-Niklaas kunnen we niet voorbijgaan aan de duivensport. Samen met het boogschieten behoort zij tot de oudste en meest beoefende vormen van sportieve ontspanning met een belangrijke sociale functie in bijna elk dorp of stad. In Sint-Niklaas, o.a. in het lokaal "De Olifant" aan de Ankerstraat, werden er reeds vluchten georganiseerd in de 19^{de} eeuw.

Heropleving na WO II

De grootste bloei van de duivensport begon na WO II toen de meeste duiven terugkeerden uit Brussel nadat zij waren ingeleverd op bevel van de Duitse bezetter. Gauw telde de stad gespreid over het grondgebied een twintigtal lokalen. Bij de ingang van ieder lokaal kon men op zaterdagavond op een bord aflezen hoeveel duiven er werden ingekorfd. Elk lokaal ijverde hierbij fel voor het hoogste aantal.

Kampioenendagen

Populair waren de kampioenendagen waarop de Sint-Niklazenaren de dieren van bekende duivenliefhebbers konden bekijken. De eerste kampioenendag, met medewerking van alle plaatselijke lokalen, dateert van 1946 in de zaal van het café "Huis van Commerce". Voor een Wase kampioenendag, onder impuls van voorzitter Geldof, schepen van sport Albert Vermaere, Frans Van Hoecke en Jan Stas, was het wachten tot 1953. Deze tentoonstellingen vonden plaats in de ruime zaal van het Sint-Jozefscollege aan de R. Van Britsomstraat. De opbrengst van deze organisaties ging steeds naar een goed doel. Tot de bekendste duivenmelkers uit onze

stad behoorden: Piet Smet, Petrus Merckx, de gebroeders Van den Bossche, Gaston Putteman, Frans Weyn, Prosper Heyman, Frans Hemelaer, Michel Vereecke en Julien Wijmeersch.

Eveneens in 1953 verhuisde de hoofdzetel van de "Sint-Niklase Duivenliefhebbersbond" naar het lokaal "De Olifant" en nog later naar "De Gouden Poort" aan de Grote Markt.

Duivenzegeningen

Op zondag 11 maart 1973 vond de eerste Wase duivenzegening plaats in Belsele-Puivelde. Het was pastoor Piet De Nil – zelf een duivenliefhebber – die er mee startte en daarna deze traditie vele jaren in ere hield, eerst lokaal en daarna met melkers uit gans de provincie tot zelfs daarbuiten.

Grote prijzen van de stad Sint-Niklaas

Begin maart 1993 vond in het stadhuis de eerste contactvergadering plaats waaraan een tiental duivenmaatschappijen van Groot-Sint-Niklaas deelnamen. Deze waren: Elk zijn Recht, Herleving, De rappe Duif, De snelle Postduif, De Noordbond, De verenigde Liefhebbers, Ons Genoegen, De lustige Melkers, De Leeuw van Vlaanderen en De Zwaluw.

Dit initiatief ging uit van schepen van sport Urbain Vercauteren met als doel iets te doen aan de dalende belangstelling voor de duivensport. De aanwezigen beslisten om jaarlijks twee "Grote Prijzen van de stad Sint-Niklaas" in te richten: één uit Quiévrain en één uit Noyon.

Op 11 juli won André Tinck (De rappe Duif) de eerste vlucht uit Quiévrain en op 18 juli zegevierde René Rollier (De Leeuw van



De laatste kampioenenviering van "De Noordbond" onder het voorzittersschap van Frans Van den Broucke, die op 5 juli 1993 overleed. Zittend v.l.n.r. Leon Boon, Frans Van den Broucke, Rudy Laureys. Staande v.l.n.r. Carine Van Broeck, Guido Cleyman, Willy Van Broeck, Jozef Van Raemdonck, Freddy Delacourt en De Paepe

Op 21 juli 1991 overhandigde provinciegouverneur Balthazar het diploma van "koninklijke" aan voorzitter Frans Van den Broecke.

(foto P. Dewulf, Waarschoot)



Vlaanderen) in de wedstrijd uit Noyon. Beide winnaars ontvingen tijdens de plechtige prijsuitreiking op 1 oktober een fraai kunstwerk. Verdere laureaten waren: 1994: François Thuy (De rappe Duif) en Van Roeyen- Van Lijsebetten (De Zwaluw), 1995: Freddy Van Landeghem (De snelle Duif) en Van Roeyen- Van Lijsebetten (Elk zijn Recht), 1996: Samson en zoon (Ons Genoegen) en Gilbert Kluskens (De verenigde Liefhebbers), 1997: tweemaal Samson en zoon (Ons Genoegen), 1998: Claeý en zoon (De Noordbond) en Hilaire Van Hooste (De Zwaluw), 1999: Wilfried Vermeulen (De Zwaluw) en Marcel De Maere (De Zwaluw), 2000: Samson en zoon (Ons Genoegen) en Stefan Wielandt (Ons Genoegen), 2001: Wilfried Tempels (De Zwaluw) en Simon De Mayer (De Nieuwkerkse Dorpsvrienden), 2002: Robert Heyndrickx (De Zwaluw) en Wilfried Van Damme (De Zwaluw), 2003: Marc Smet (Ons Genoegen) en Hugo Van den Bossche (De Zwaluw), 2004: Willy Van Goethem (Herleving) en André Van Belleghem (De Zwaluw), 2005: Alfons Peelman (De Nieuwkerkse Dorpsvrienden) en Danny Smet (De Zwaluw).

De Noordbond als motor tot samenwerking

Duivenmaatschappij De Noordbond werd opgericht in 1929. Tot het eerste bestuur behoorden Frans Van Hoecke (voorzitter en hoofdberekenaar), Gerard Thys (schatbewaarder en lokaalhouder), Edmond Christiaens (secretaris en berekenaar) en de raadsleden Arthur Ivens, Albert Rotthier, Petrus van Camp en Albert Schuurmans. De maatschappij verenigde zes lokalen: het hoofdlokaal "De Velodroom" (Antwerpse Steenweg), "Eerlijk moet niemand vrezen" (Veldstraat), "De Kanarievogel" (Lamstraat), "De Burgervrienden" (Raapstraat), "De Duif" (Vijfstraten) en "De Oudstrijder" (Truweelstraat).

De maatschappij telde daardoor meer dan 300 duivenmelkers. Wekelijks werden vluchten ingericht vanuit Quiévrain, Saint-Denis, Saint-Quentin, Compiègne, Pont-Saint-Maxence en Dourdan. De verzending gebeurde oorspronkelijk per spoor, nadat de korven met stootkar of kruiwagen vanuit elk lokaal naar het station waren gebracht. Later gebeurde het vervoer via de weg waardoor de duiven ter plaatse werden opgehaald.

Het afhalen van de "constateurs" gebeurde 's zondags vanaf zes uur in één lokaal; het binnenbrengen in een ander lokaal (beurtrol) waardoor de vele liefhebbers moesten aanschuiven. Het berekenen van de uitslag was een moeilijk karwei. Zonder rekenmachine maar met veel hoofdrekewerk en met het boek "Durée du vol" bij de hand. Ook het schrijven van de uitslag in zesvoud (één voor elk lokaal) gebeurde met de hand. Het duurde nog een tijd vooraleer een uitmaakploeg onder het voorzitterschap van Marcel Meersman, bijgestaan door José Van Hoecke en Frans Van den Broecke de eerste getypte uitslag naar elke deelnemer verstuurden. Typisch waren ook de prijzen in natura, vooral de klokken die in de huiskamers terecht kwamen.

Vanaf 1950 speelde "De Noordbond" op de Frankrijkvluchten samen met de vereniging "Knaptand en Tereken". In 1954 stichtte men "Samenspel Vriendschap", bestaande uit elf lokalen, dat werd geleid door Marcel Meersman, opgevolgd door L. De Poortere. Naast de zes van "De Noordbond" en de twee van Knaptand en Tereken vervoegden de lokalen "De Vriendschap", "Elk zijn Recht" en "De gouden Leeuw" de nieuwe koepel. Toen ook "De Wase Fondclub" o.l.v. Herwig Bulteel (vz.) en Henri Heuvelmans (secr.) startte in hun hoofdlokaal "De Velodroom" speelde men in volle seizoen met 2000 duiven.

Op 21 juli 1991 ontving voorzitter Frans Van den Broecke uit de handen van de gouverneur van Oost-Vlaanderen Herman Balthazar het diploma van "koninklijke".

DUIVENMAATSCHAPPIJEN IN NIEUWKERKEN

Daniël GRUMIAU

Ook in de deelgemeente Nieuwkerken was de duivensport één van de eerste ontspanningsvormen van de werkende klasse. De meeste klompenmakers beoefenden het spel als liefhebberij. De eerste prijzen waren hangklokken, schouwgarituren, vazen, enz... De eerste Nieuwkerkse maatschappij, "De Snelle Vlucht", werd rond 1873 opgericht. Zij vond een onderkomen in "Den Arend" bij Jozef (Sap) Janssens. In 1904 ontstond de tweede vereniging "De Postduif", bij Désiré Declercq in de Vrasenestraat. In de volksmond leefden ze respectievelijk als de "Roden" en de "Blauwen". Tussen beide groepen hing af en toe een sfeer van enige naijver. In 1945 fuseerden ze onder de naam "De Snelle Postduif". Ze kozen "De Gouden Leeuw" als lokaal.

In 1961 kwam er een opsplitsing met "De Klok" als vestigingsplaats. Na de sluiting van "De Gouden Leeuw" vergaderde het eenge maakte bestuur in "De Klok", met Charel Cleyman (vz.) Freddy Van Beeck (sec), Freddy Van Landeghem (pen) en Rik Pauwels, Wilfried Heyndrickx, Eddy Vonck, Danny De Blanger en Gino Anné als bestuursleden.

Andere maatschappijen waren gevestigd in "De Ploeg", in "De Roxy" en op de wijk "De Ster". Op 't einde van de XX^{ste} eeuw bleven enkel "De Snelle Postduif" in "De Klok" en de "Verenigde Liefhebbers" in "De Engel" (nu "Den Braven") over.

In 1995 versmolten deze verenigingen tot "De Nieuwkerkse Dorpsvrienden" met "De Nieuwe Klok" als lokaal.

Het bestuur bestaat momenteel uit de voorzitter Freddy Van Landeghem, secretaris Rudi Duymelinck, penningmeester Benny Van Bogaert en de leden Danny De Blanger, Freddy Van Acker, Freddy Van Beek en Roger Van Steelandt. Erevoorzitter Karel Cleyman overleed onlangs.

Elk jaar verschijnt er een verzorgd clubblad waarin de jaarwerking wordt toegelicht (op leervluchten, kampioenschappen op Noyon, Dourdan, Quiévrain ...) Het aantal duivenmelkers daalt echter gestaag. Ouderen vallen weg en de jeugd heeft blijkbaar geen interesse. Momenteel tellen de "Dorpsvrienden" nog een 40-tal leden, maar alles doet ver-



Jozef Roggeman, 50 jaar uitrekenaar bij "De Snelle Postduif"



Karel Felix was één van de bekende Nieuwkerkse duivenmelkers.

moeden dat deze laatste Nieuwkerkse duivenvereniging erelang zal uitsterven. Daardoor zal er weer een stuk folklore uit het dorpsbeeld verdwijnen!

KONINKLIJKE LIGGENDE WIPMAATSCHAPPIJ "WILLEM TELL" UIT SINAAI BESTAAT NIET MEER.

Etienne De Meester

Wegens een tekort aan bruikbare bronnen, kan de gehele geschiedenis van de liggende wipmaatschappij "Willem Tell" niet worden samengesteld. Wel kunnen enkele historische feiten afgeleid worden uit een krantenknipsel, een uitnodigingskaart, enkele ledenlijsten en wat mondelinge informatie.

Ontstaan

Uit het feit dat "Willem Tell" in 1980 het 50-

jarig bestaan vierde, kunnen we afleiden dat de vereniging gesticht werd in 1930. Voorheen was het een doelschuttersmaatschappij met dezelfde naam. De uitnodigingskaart uit de beginjaren vermeldt het eerste bestuur. Daarin zetelden voorzitter G. Verstraeten (later opgevolgd door dr. Omer Verschaffel), ondervoorzitter Alfons Van Puyvelde, secretaris Edmond Geldof en schatbewaarder Romeo Bal (tevens lokaalhouder).



Leden van Willem Tell rond de nieuwe koning Albert Baeke. De tweede van links en geknield is Edmond Geldof die vele jaren de secretaris was.



Firmin Apers kroonde zich tot keizer in 1979, na drie opeenvolgende titels.



Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan werden de leden ontvangen op het gemeentehuis van Sinaai. Op de eerste rij bemerken we de schepenen Albert Van Rumst en Freddy Willockx, naast burgemeester Paul De Vidts.

Lokaal

Schuttersmaatschappij "Willem Tell" had zijn lokaal in het café "De Kroon" (Sinaaidorp) waar ook later de cinézaal "Rio" gevestigd was. In december 1969 volgden Marcel en Emma Dhollander-Baert Romeo Bal op als lokaalhouders. Een ander document vermeldt dat in 1983 Oscar Van Driessche voorzitter was, bijgestaan door Remi Haeck als secreta-

ris en door Albert Stremersch als onder-voorzitter en penningmeester.

In 1985 nam Freddy Dhollander de zaak over van zijn ouders. Toen omstreeks 1990 het gebouw verkocht werd, verhuisden de schutters naar de zaal "Dorpspaleis" aan de Vleeshouwersstraat, uitgebaat door Isidoor en Margriet Van Damme- De Baere. Daar is de vereniging in 1996 bij gebrek aan voldoende leden ontbonden.



Leden van Willem Tell voor het lokaal De Kroon

In het midden poseren Firmin Apers (koning) en Berlinda Van Steendam (koningin). Tussen beiden bemerken we de uitbaatster Emma Dhollander-Baert.

REACTIE(TJE)

Slechts één reactie ontvingen wij na de publicatie van het vorige nummer.

Lezer Willy Van Campe bekeek aandachtig de foto's van de vier schutters De Cauwer die afgebeeld staan op pagina 462. Hij liet ons weten dat de eerste in de rij niet 'Julien' heet, maar wel 'Gilbert'. Is bij deze genoteerd.

